ALLAH İÇİN YAŞAMAK

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır."
(En'am Suresi, 162)

HARUN YAHYA

13. BASKI

Müslüman, Allah'ın, dinine bağlananlara verdiği bir isimdir. Kuran'da tarif edilen Müslümanları diğer insanlardan ayıran temel fark ise, bu insanların Allah'ın sonsuz kudretinin farkında olmalarıdır.

Allah'ın büyüklüğünü kavramak bunu sözle tasdik etmekten ibaret değildir. Müslümanlar Allah'ın varlığının ve büyüklüğünün farkına varan, O'ndan "korkup-sakınan" ve hayatlarını farkına vardıkları bu büyük gerçeğe göre düzenleyen insanlardır.

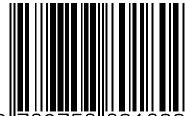
Bu kitapta sadece Allah için yaşayan ve Kuran'da tarif edilen mümin modeli anlatılmaktadır. Unutulmamalıdır ki cennet, Allah'a ve ahirete "kesin bir bilgiyle" iman edip, sonra da Allah yolunda "ciddi bir çaba" gösterenlerin yurdudur. Allah'a ancak "bir ucundan ibadet" edip, Allah'ın rızasının yanında kendi basit çıkarlarını korumaya çalışanlar ise Kuran'da bildirildiği üzere kayıptadırlar. (Hac Suresi, 11)

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

ISBN 978-975-8801-80-0
13
9 789758 801800

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

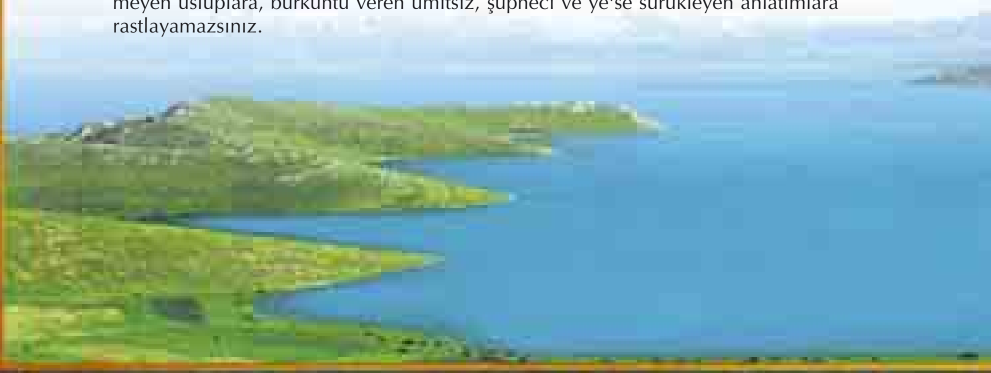
• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

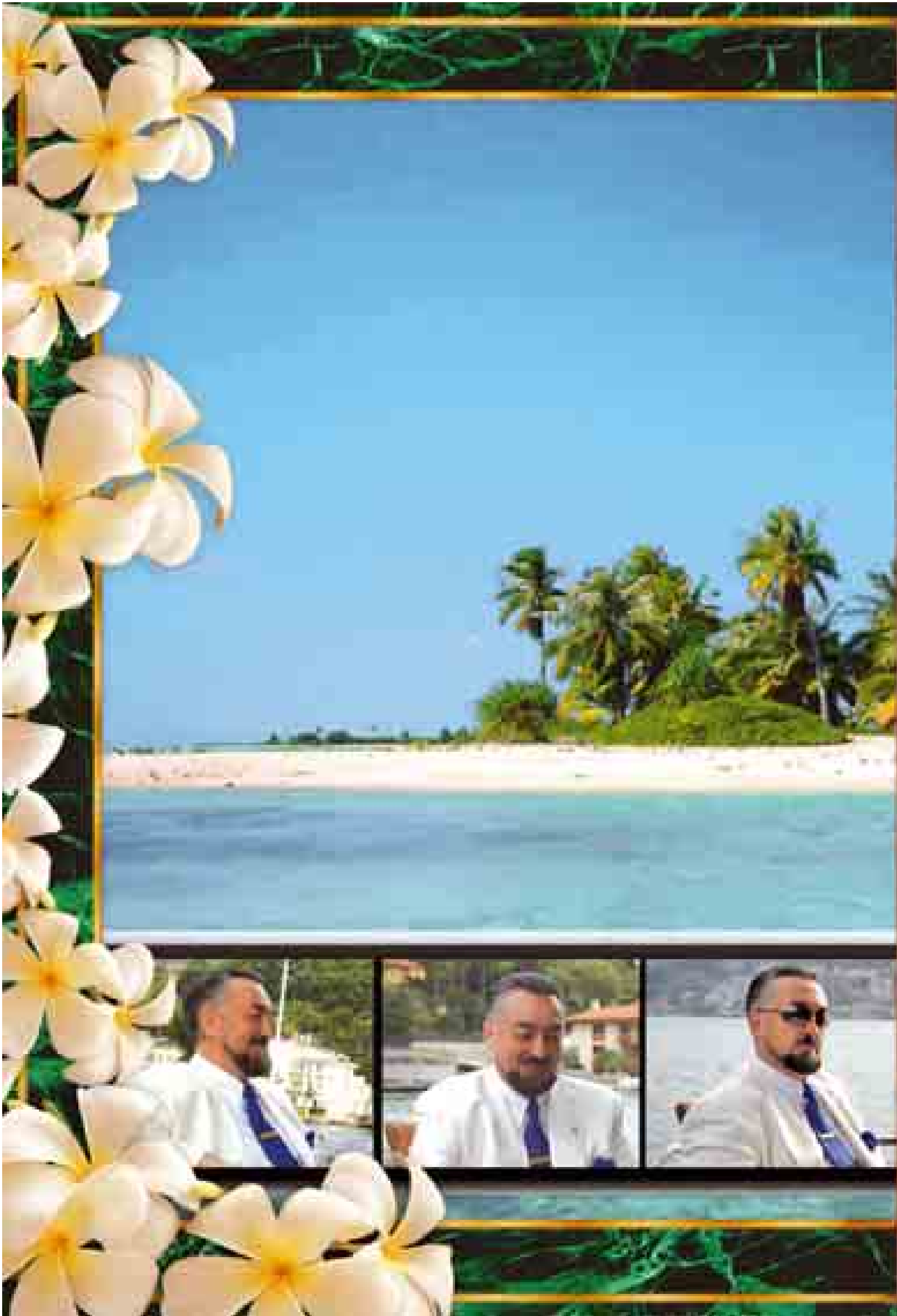
• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

ALLAH İÇİN YAŞAMAK

HARUN YAHYA

ALLAH İÇİN YAŞAMAK

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır."
(Enam Suresi, 162)

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça,

Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Dördüncü Baskı: Mart 2000
Beşinci Baskı: Temmuz 2001
Altıncı Baskı: Ağustos 2001
Yedinci Baskı: Aralık 2002
Sekizinci Baskı: Ağustos 2005
Dokuzuncu Baskı: Ekim 2005
Onuncu Baskı: Şubat 2006
Onbirinci Baskı: Ağustos 2006
Onikinci Baskı: Ekim 2007
Onüçüncü Baskı: Mart 2008

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıfına dahildir, çünkü aynen karadaki memeli canlılar gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Ancak bu canlıların vücut yapıları diğer memelilerden oldukça farklıdır. Deniz memelileri tamamen suda yaşamak için yaratılmış özel vücut sistemlerine sahiptirler.

www.yaratilis.com

Her mevsimde ayrı özelliklerde meyvelerin bulunması büyük bir nimettir. Kışın insanların en fazla vitamine ihtiyaçları oldukları dönemde, mandalina, portakal ve greyfurt gibi C vitamini yönünden zengin meyvelerin olması; yazın da insanların susuzluğunu gidererek ferahlamalarını sağlayan kiraz, kavun, karpuz, şeftali gibi bol sulu meyvelerin çıkması Allah'ın insanlara bir lütfu ve nimetidir.

İnsan, giysisini, saatini ya da oturduğu koltuğu bir süre sonra hissetmemeye başlar. Çünkü insan derisindeki alıcılar belirli bir süre sonra beyne, cilde temas eden madde ile ilgili sinyalleri göndermeyi durdurur ve cilt bu maddeye karşı alışkanlık kazanır. Allah'ın insan için büyük bir nimet olarak yarattığı, bu "alışma" mekanizması olmasaydı giyinmek gibi sıradan bir olay bile büyük bir sıkıntı haline gelirdi.

www.kuranmucizeleri.org

Uzun süre fillerin iletişim sistemlerini inceleyen bilim adamları, fillerin insanların duyamadığı ses tonları olan infraseslerle iletişim kurduklarını belirlemiştir. Çok güçlü ancak düşük frekanslı sesler olan infrasesler, insanlar tarafından yalnızca özel kayıt cihazlarıyla duyulabilir. Ancak filler bu özel sesler aracılığıyla uzun mesafeli bir çağrıyı uygun hava koşullarında 10 km´lik mesafelere bile duyurabilmektedir.

www.hayvanlaralemi.net

Bir kurşun kalemin silgisi büyüklüğündeki bu küçük kuş, vücudundaki kusursuz sistemlerle Allah'ın üstün yaratmasını bize tanıtan canlılardandır. Sinekkuşu göçmen kuşların en küçüğüdür. Ağırlığı 3 gr olan bu olağanüstü göçmen yılda 6.000 km'den fazla yol kat eder. Yola çıkmadan önce ağırlığını iki katına çıkarır (6 gram). Bu enerji rezervi ona Meksika Körfezi'ni hiç duraklamadan geçme imkanı verir. Saatte 40 km hızla 900 km yol kat eder.

Geyikler ortamın güvensiz olduğunu anladıklarında ön ayaklarından birini yere vurarak diğer geyiklere tehlikeyi haber verirler. Eğer tehlikenin yakında olduğunu anlarlarsa hem ön ayaklarından birini yere vururlar hem de kuyruklarını dikleştirerek sarkaç gibi sallamaya başlarlar. Narin yapısıyla yırtıcı hayvanlara kolayca yem olabilecek bu sevimli canlılar, ancak birlikte hareket ederek korunabilmektedir.

www.detaysanati.net

Aynı türdeki bitkiler dünyanın neresine giderseniz gidin aynı özelliklere sahiptirler. Karpuz her yerde karpuzdur, rengi, lezzeti, kokusu hep aynıdır. Gül, çilek, karanfil, çınar kısacası tüm bitkiler aynı türde hep aynı özelliklere sahiptir. Yapraklar dünyanın her yerinde fotosentez yaparlar. Benzersiz taşıma sistemleri tüm bitkilerde vardır. Bu mekanizmaların, evrimcilerin iddia ettikleri gibi, tesadüfen oluşması imkansızdır. Bitkileri yaratan Yüce Allah'tır.

İnsan beyninde yaklaşık 0.5 gr. ağırlığında, bezelye tanesi büyüklüğünde bir et parçası olan "Hipofiz bezi", yeryüzünün en kompleks, en hatasız ve en hayati idarecisi olarak yaratılmıştır. Hipofiz bezi sonsuz ilim sahibi Yüce Allah'ın kontrolü ile sayısız hormona görevler dağıtır, hiçbir aksama olmadan her birini denetler. Bu sayede aynı anda başımızı ve kollarımızı hareket ettirir, duyar, görür, gülümser, konuşur ve dokunuruz.

Küçük bir yaprağın gerçekleştirdiği "fotosentez" işlemi, insan dahil tüm canlıların yeryüzünde yaşamlarını sürdürebilmesinin başlıca sebeplerinden biridir. Bir yaprağın sadece 1 milimetre karesinde 500 bin adet klorofil bulunur. Klorofilin içindeki karmaşık işlemin hızı saniyenin on milyonda biri kadardır. Üstelik bu işlem her klorofil molekülünde ayrı ayrı gerçekleşmektedir.

www.hayatinkokeni.com

Yaklaşık 300 milyon yıldır varlıklarını devam ettiren deniz kestaneleri, bu zaman zarfında hiçbir değişikliğe uğramamışlar, herhangi bir evrimsel süreçten geçmemişlerdir. Resimdeki fosil 150 milyon yıllıktır. Deniz kestanelerinin yumuşak bedenleri, üzerlerindeki dikenler tarafından düşmanlara karşı korunur. Hareketli olan bu dikenler, bazı türlerde zehirlidir ve kimi zaman uzunlukları 30 cm'yi bulmaktadır.

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi
Yaş: 150 milyon yıl
Bölge: Madagaskar

Altta sağda milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış olan günümüz kestaneleri görülüyor.

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların -evrimcilerin iddia ettikleri gibi- sözde rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve geçmişlerinde evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

www.evrimcilerinitiraflari.com

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 320 milyon yıl
Bölge: Lancashire, İngiltere

Günümüz eğrelti otu (altta)

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Günümüz sivrisineklerine bir örnek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Eucnemidae familyasına dahil olan bu böcekler, genellikle kahverengi veya siyah renkli olup, daha çok ormanlık alanlarda yaşarlar. Fosiller, yalancı klik böceklerinin hep yalancı klik böceği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen hiç değişmeyen yalancı klik böcekleri, Darwinistlerin iddialarını yalanlamaktadır.

Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Fosildeki örneği ile aynı özelliklere sahip günümüz yalancı klik böceği görülüyor.

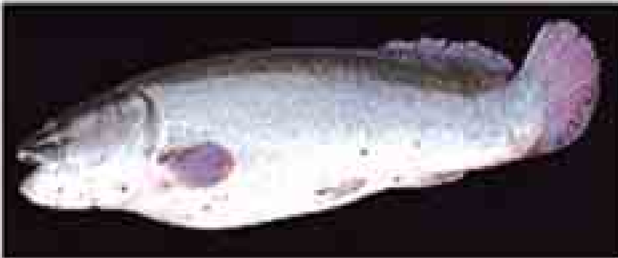
Çoğunlukla Kuzey Amerika'da yaşayan çamur balıkları, kel turnalar takımına dahildir ve milyonlarca yıldır aynı kalan canlılardan biridir. Söz konusu balıkların çok sayıda fosili elde edilmiştir. Bu fosiller, çamur balıklarının sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda belirdiklerini ve on milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 54 - 37 milyon yıl
Bölge: Messel Shales Oluşumu, Almanya

Günümüz çamur balığı

Darwinistlerin iddialarını yalanlayan canlılardan biri olan yürüyen çalı böcekleri, uzun ince bir bedene sahiptirler. Yapıları, görünümleri ve özellikleri on milyonlarca yıldır hiç değişmemiştir. 45 milyon yıldır aynı kalan bu böcekler, canlıların küçük değişiklikler geçirerek geliştikleri iddiasında olan evrimin geçersizliğini gözler önüne koymaktadır.

www.evrimefsanesi.com

Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Yanda milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeyen günümüz yürüyen çalı böceği görülüyor.

Fosil kayıtlarının böceklerin kökeni konusunda ortaya koyduğu bilgiler, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini bir kez daha doğrulamaktadır. Fransız zoolog Paul Pierre Grassé de evrim teorisinin böceklerin kökenini açıklamaktan aciz olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

"Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz." *(Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 30)*

www.bbcyanilgilari.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Günümüz bitki piresi

45 milyon yıl önce amber içinde kalarak bugüne kadar gelmiş olan bu yaban arısı türü, parazit olarak yaşayan bir canlıdır. Günümüzde tanımlanmış yaklaşık 12.000 türü vardır ve hatta dünya geneline yayılmış olarak 40.000-50.000 türünün yaşadığı tahmin edilmektedir. Bu yaban arıları yumurta bırakmak için diğer böcek türlerini seçer ve bunları felç ederler.

www.darwinistneleridusunmez.com

Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Yandaki resimde , milyonlarca yıldır hiç değişmeyen günümüz yaban arılarına bir örnek görülüyor.

Bu ıstakoz fosili 100 milyon yıllıktır ve bugünkü ıstakozlarla aynı vücut yapısına sahiptir. Bazı ıstakoz türlerinin göç davranışları oldukça dikkat çekicidir. Bu göç sırasında oldukça dikkat çekici görüntüler meydana gelir. Her ıstakoz kendi önündekine dokunacak şekilde pozisyon alır ve yaklaşık elli-altmış ıstakoz biraraya gelerek bir konvoy oluştururlar. Bu şekilde okyanus tabanında birkaç gün ve gece yürürler.

Günümüz ıstakozu

Dönem: Mezozoik zaman,
Kretase dönemi
Yaş: 100 milyon yıl
Bölge: Lübnan

Yaprak biti, bitkilerle beslenen ve *Aphidoidea* alt familyasına dahil olan bir böcek türüdür. Bilinen yaklaşık 4000 tür yaprak biti vardır ve bunlar 10 familyada toplanırlar. Bugüne kadar tespit edilmiş en eski yaprak biti türleri Karbonifer döneminde (354 - 290 milyon yıl) yaşamıştır. Ve aradan geçen 300 milyon yıldan daha uzun süreye rağmen en küçük bir değişikliğe uğramamıştır.

www.evrimaldatmacasi.com

Günümüz yaprak biti

Dönem: Senozoik zaman,
Eosen dönemi
Yaş: 50 milyon yıl
Bölge: Polonya

Baş kısmının öne doğru uzamasıyla dikkat çeken bu kınkanatlı böcek türü 45 milyon yıldır amber içinde muhafaza edilmiştir. Böceğin günümüzdeki örneği ile amber içindeki fosili karşılaştırıldığında milyonlarca yıldır hiçbir değişiklik göstermediği açıkça anlaşılmaktadır. Bu da evrim teorisinin zaman içinde küçük değişikliklerle türlerin yeni türlere dönüşmesi iddiasının hiçbir geçerliliğinin olmadığını açıkça göstermektedir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi
Yaş: 45 milyon yıl
Bölge: Rusya

Günümüz geniş hortumlu böceği

Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden yapısını muhafaza ediyorsa, günümüzde sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz olarak yüz milyonlarca yıl önce de sahipse, bu canlının evrim geçirdiğini söylemek asla mümkün değildir. Günümüzde yaşayan eğrelti otlarından hiçbir farkı olmayan resimdeki 320 milyon yıllık eğrelti otu fosili, canlıların evrim geçirmediğini gösteren ispatlardan biridir.

www.evrimefsanesi.com

Resimde eğrelti otunun hiçbir değişikliğe uğramayan canlı örneği görülmektedir.

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi
Yaş: 320 milyon yıl
Bölge: Lancashire, İngiltere

ALLAH İÇİN YAŞAMAK

MÜSLÜMANIN HAYATININ AMACI: ALLAH RIZASI

Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 16)

Müslümanlarla diğer insanlar arasındaki fark nedir? Bu soruya Müslüman olmayanlardan farklı cevaplar gelebilir. Onlar, Müslümanlarla aralarında kültürel ve ahlaki bazı ayrılıklar olduğunu söyleyebilirler. Müslümanların "dünya görüşü"nün farklı olduğunu, onların bazı "değer"lere inandıklarını, kendilerinin ise bu "değer"leri kabul etmediklerini öne sürebilirler. Müslümanların kendilerinden fikri yönde farklılıklar taşıdıklarını belirtebilirler.

Ama aslında bu söyledikleri, yalnızca temel bir farklılığın sonuçları olarak ortaya çıkmıştır ve yalnızca gözle görülür bazı farklılıklardır. Onlar, Müslümanların gerçekte kendilerinden ne yönde farklı olduklarını çoğunlukla anlayamazlar. (Zaten bu farkı anlamamış oldukları için Müslüman değillerdir.) Müslüman, Allah'ın, dinine bağlananlara verdiği bir isimdir. Kuran'da tarif edilen Müslümanları diğer insanlardan ayıran temel fark, bu insanların Allah'ın sonsuz kudretinin farkında olmalarıdır. Allah'ın sonsuz kudretinin farkında olmak ise, yalnızca, bir Ya-

ratıcı'nın var olduğunu tasdik etmek demek değildir. Allah Kuran'da bu gerçeğe şöyle dikkat çekmektedir:

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip-çeviren kimdir?" Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız? İşte bu, sizin gerçek Rabbiniz olan Allah'tır. Öyleyse haktan sonra sapıklıktan başka ne var? Peki, nasıl hala çevriliyorsunuz?" (Yunus Suresi, 31-32)

Ayette soru sorulan kişi, Allah'ın varlığını tasdik eden ve O'nun sıfatlarını kabul eden, ama tüm bunlara rağmen, "Allah'tan korkup-sakınma" özelliğinden yoksun olan ve Allah'tan yüz çevirmiş biridir. (Zaten şeytan da Allah'ın varlığını tasdik etmiyor değildir.)

Allah'ın büyüklüğünü kavramak bunu sözle tasdik etmekten ibaret değildir. Müslümanlar Allah'ın varlığının ve büyüklüğünün farkına varan, O'ndan "korkup-sakınan" ve hayatlarını farkına vardıkları bu büyük gerçeğe göre düzenleyen insanlardır. Diğerleri ise, ya Allah'ı inkar edenler, ya da Allah'ın varlığını üstteki ayette tarif edilen kişininkine benzer bir tarzda tasdik etmesine rağmen Allah'tan "korkup-sakınmayanlar"dır.

Bu özellikteki insanların yaşamları, kendilerini yaratmış olan Allah'ın farkında olmadan geçirilen yaşamlardır. Bunlar hayatlarının, kim tarafından, nasıl ve neden başlatıldığını göz ardı ederler. Kendi zihinlerinde, Allah'a ve O'nun dinine yer olmayan yeni bir hayat kurmaya çalışırlar. Kuran'da ise, böyle bir yaşamın boş ve çürük bir temele dayandığını, yıkımla bitmeye mahkum olduğunu Rabbimiz şu hikmetli benzetmeyle anlatır:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzeri-

ne kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Allah'ın ayette de haber verdiği gibi, Kuran'da tarif edilen şekilde bir imana sahip olmayanların yaşamları, "yıkılacak yar"ların kenarlarına kuruludur. Onların hayattaki tek amaçları "bu dünya"da mutluluğu ve rahatlığı elde etmektir. Bu insanların kimi, kendine "zengin olmak" gibi bir hedef belirler. Bu hedefine ulaşmak için elinden geleni yapacak, tüm fiziki ve beyinsel gücünü zengin olmak için kullanacaktır. Kimisi de hayattaki amacını "itibar sahibi ve ünlü bir insan olmak" olarak saptar. Bunu elde etmek için de elinden gelen herşeyi yapar. Her türlü zorluğa katlanır, çeşitli fedakarlıklarda bulunur. Ama bunların hepsi, ölümle birlikte yok olacak olan, yalnızca dünya hayatına hedeflerdir. Hatta birçoğu henüz hayattayken de kaybedilebilir.

Oysa mümin, Allah'ın varlığının ve gücünün farkındadır. Allah'ın onu niçin yarattığını ve ondan neler istediğini bilir. Bu nedenle de dünyadaki asıl amacı Allah'ın razı olduğu bir kul olmak için çalışmaktır. Kendisini amacına ulaştıracak her yolu dener, bunun için ciddi bir çaba gösterir. Bu sayede -diğer insanlar için kesin bir yıkımdan başka bir şey olamayan- ölümün de sırrını çözer: Ölüm bir yokoluş değil, asıl hayata geçiş aşamasıdır.

Müslüman olmayanlar, hayatlarının tesadüfen ve "kendi kendine" oluştuğunu sandıkları gibi, hayatlarını bitiren ölümün de "kendi kendine" oluşan bir "kaza" olduğunu düşünürler. Oysa hayatı yaratan da ölümü yaratan da Allah'tır. Bir tesadüf ya da kaza olmayan ölüm, Allah'ın özel olarak yarattığı, zamanı ve yeri belirlenmiş bir olaydır.

İşte mümin de, Allah'ın herşeye hakim olduğunu bilen ve ölümün bir son değil, asıl hayata (ahiret) geçiş aşaması olduğunu kavrayan insandır. Bu gerçeklerin farkındayken de, elbette diğerleri gibi hayatını "yıkılacak bir yarın kenarına" kurmaz. Hayatın, ölümün ve ölüm-sonrası gerçek hayatın asıl sahibinin kim olduğunu ve kendisini kimin yarattığını bildiği için, Allah'a yönelir. Paranın, makam ve mevkinin, fiziki güzelliğin Allah'ın yarattığı ve yaratılmakta olan bu sistem içinde asıl kurtuluş yolu olmadığını görür. Bunlar ancak, Allah'ın koyduğu kurallar sayesinde kısa bir süre işleyecek olan "sebep"lerdir. Allah'ın yaratmış olduğu sistemin anahtarı ise Allah'ın rızasıdır. Çünkü Allah sadece rızasına uyanları doğru yola iletecektir:

Allah, rızasına uyanları bununla Kuran'la kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir. (Maide Suresi, 16)

Müslüman, Allah'ın rızasını aradığı için Müslümandır. İşte Müslümanı, diğerlerinden ayıran en önemli fark buradadır. Müslümanlar, dini Allah'ın rızasını kazanmak için izlenecek bir yol olarak görürken, birçokları için din, birtakım inançları içeren kurallar bütünüdür ve hayatlarında önemli bir yeri yoktur.

Zaten gerçek Müslümanlarla, Müslüman taklidi yapan ikiyüzlüler (münafıklar) arasındaki ayrım da burada ortaya çıkar. Müslümanlar, dini Allah'ın rızasını kazanmak için izlenecek bir yol olarak kabul ederken, münafıklar bunu kendi çıkar ve isteklerini tatmin etmeye yarayacak bir araç olarak görürler. Müslümanlar namazı "huşu" (Allah'a karşı saygı dolu bir korku) içinde kılarken (Müminun Suresi, 1-2), münafıkların bunu insanlara "gösteriş" olsun diye (Maun Suresi, 6) yapmaları da bundandır. Aynı şekilde münafıklar, Allah yolunda yapılan harcamayı (infak) da gerçekte Allah rızası için değil, yine insanlara

gösteriş olsun diye yaparlar:

Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın. Böylesinin durumu, üzerinde toprak bulunan bir kayanın durumuna benzer; üzerine sağnak bir yağmur düştü mü, onu çırılçıplak bırakıverir. Onlar kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremez (elde edemez)ler. Allah, kafirler topluluğuna hidayet vermez. (Bakara Suresi, 264)

Allah Rızası İçin Ciddi Bir Çaba

İnsanlar kendilerine tek hedef olarak belirledikleri dünya nimetlerini elde etmek için çok büyük bir çaba gösterirler. Zengin olmak, statü kazanmak ya da başka menfaatler için ellerinden gelen herşeyi yaparlar. Çok kısa süre içinde tümüyle ellerinden gidecek olan **"az bir değer"** (Tevbe Suresi, 9) uğruna büyük bir yarış içine girerler. Onlarınkinden çok daha büyük bir karşılığa, Allah'ın rızasına ve cennetine talip olan mümin de bu hedefleri için ciddi bir çaba gösterir. Allah, Kuran'da, müminin bu özelliğini şöyle tarif eder:

Kim çarçabuk olanı (geçici dünya arzularını) isterse, orada istediğimiz kimseye dilediğimizi çabuklaştırırız, sonra ona cehennemi (yurt) kılarız; ona, kınanmış ve kovulmuş olarak gider. Kim de ahireti ister ve bir mümin olarak ciddi bir çaba göstererek ona çalışırsa, işte böylelerinin çabası şükre şayandır. (İsra Suresi, 18-19)

Mümin Allah rızası ve ahiret için "ciddi bir çaba gösterek" çalışır. Malını ve canını Allah için "satmıştır":

Hiç şüphesiz Allah, müminlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler; (bu,) Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)

Allah'a "malını ve canını satmış" olan bir insan, Allah rızası için karşılaşacağı hiçbir zorluktan etkilenmeyecektir. Allah rızası dışında hiçbir şeye yönelmeyecektir. Bedeni ve sahip olduğu mallar "onun" değildir ki, bunlar konusunda kendi nefsinin bencil tutkularına uysun. Bedeninin ve sahip olduğu herşeyin sahibi Allah'tır, tüm bunları O'nun istediği şekilde kullanacaktır.

Bunların yanı sıra göstereceği çabanın gerçekten ciddi olup olmadığı da denenecektir. Allah yolunda hiçbir şeyden çekinmemelidir. Çünkü münafıklar da, eğer kendileri için "yakın bir yarar" görürlerse, görünüşte Allah rızasına uygun bir işe -Allah'ın rızasını değil de, bu "yakın yarar"ı elde edebilmek için- girişebilirler:

Eğer yakın bir yarar ve orta bir sefer olsaydı, onlar (münafıklar) mutlaka seni izlerlerdi. Ama zorluk onlara uzak geldi. "Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte çıkardık." diye sana Allah adına yemin edecekler. Kendi nefislerini helaka sürüklüyorlar. Allah onların gerçekten yalan söylediklerini biliyor. (Tevbe Suresi, 42)

Dolayısıyla mümin olmanın ölçüsü, Allah rızasına karşı içli bir istek duymak ve gerektiğinde bu yolda fedakarlık göstermekten kaçınmamaktır. Müminler, **"katıksızca (ahiretteki asıl) yurdu düşünüp anan ihlas sahipleri"**dirler. (Sad Suresi,

46) Mümin, Allah'ın rızasının yanında başka çıkarlar gözetmez. Allah'tan, rızasını, rahmetini ve cennetini umar, çünkü **"Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır."** (Nisa Suresi, 124)

Görüldüğü gibi Allah'ın Kuran'da tarif ettiği mümin modeli son derece açık ve nettir. Allah'a ve ahirete **"kesin bir bilgiyle"** (Lokman Suresi, 4) iman edip, sonra da Allah yolunda "ciddi bir çaba" gösterenlerin yurdudur cennet. Allah'a ancak "bir ucundan ibadet" edip, Allah'ın rızasının yanında kendi basit dünyevi çıkarlarını korumaya çalışanların durumunu ise, Rabbimiz Kuran'da şöyle açıklamaktadır:

> **İnsanlardan kimi, Allah'a bir ucundan ibadet eder, eğer kendisine bir hayır dokunursa, bununla tatmin bulur ve eğer kendisine bir fitne isabet edecek olursa yüzü üstü dönüverir. O, dünyayı kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu, apaçık bir kayıptır. (Hac Suresi, 11)**

Mümin kendi çıkarlarını gözetmeden sadece Allah rızasını arayarak Allah'ın Kuran-ı Kerim'de bildirdiği, Peygamber Efendimiz (sav)'in hükmettiği sınırları özenle korur, bu konuda sabırlı ve itidalli davranır. Allah'ın sınırlarını korumak konusunda hiçbir şey onu gevşekliğe sürüklemez. Her anında Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde davranmak için titizlik gösterir. İman sahibi bir insan ibadetlerini de büyük bir titizlikle yerine getirir, Allah'ın farz kıldığı 5 vakit namaz, abdest ve oruç gibi ibadetlerini yaşamı boyunca şevkle sürdürür. Allah'ın tüm Müslümanlara bildirdiği emirlerinin yanı sıra özel olarak Müslüman kadınlara bildirdiği emir ve yasakları da bulunmaktadır. Bunlardan biri de, başörtüsüdür. Kuran'a göre Müslüman kadın, başörtüsü takmak ve Kuran ayetlerinde bildirilen şekilde

tesettürüne dikkat etmekle yükümlüdür. Mümin kadınların bu yükümlülüğü Kuran'da şu şekilde haber verilmiştir:

Mümin kadınlara da söyle: "Gözlerini (harama çevirmekten) kaçındırsınlar ve ırzlarını korusunlar; süslerini açığa vurmasınlar, ancak kendiliğinden görüneni hariç. Başörtülerini, yakalarının üstünü (kapatacak şekilde) koysunlar..." (Nur Suresi, 31)

Peygamber Efendimiz (sav)'in hadis-i şeriflerinde de, kadının nasıl giyinmesi ve nasıl iffetli olması gerektiği açıkça tarif edilmiştir. Her asırda o devrin İslam alimleri başörtüsünün önemine dikkat çekmişler ve bu konunun önemi üzerine fikir birliği etmişlerdir. Bediüzzaman Said Nursi de *Emirdağ Lahikası* isimli eserinde: *"Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon Müslümanların kudsî bir düstur-u hayat-ı içtimaîsi (sosyal hayatın mukaddes bir prensibi) ve üç yüz elli bin tefsirin mânâlarının ittifaklarına iktidaen (uyarak) ve bin üç yüz elli senede geçmiş ecdatlarımızın itikadlarına ittibaen (atalarımızın inançlarına tabi olarak) tesettür hakkındaki..."* (Emirdağ Lahikası, 361) diyerek bu gerçeğe dikkat çekmiştir. Bu ifadelerden de anlaşıldığı üzere başörtüsü konusu her dönemde İslam alimlerinin, üzerinde ittifak ettikleri, Kuran ayetleriyle de hükmü sabit olan bir konudur.

Mümin kadınlar Yüce Allah'ın tesettür konusundaki emrine titizlik göstererek hem dünyada saygın, onurlu, huzurlu ve mutlu bir yaşam sürerler hem de ahirette Allah'tan güzel bir karşılık umarlar.

Müminin asıl hedefi ahirettir. Allah mümine ahirette sonsuz güzel bir yaşam vaat etmektedir. Rabbimiz mümin kullarına dünyada da güzel bir hayat vereceğini vaat etmiştir; ama bu onun dünyada hiç zorluk ve sıkıntıyla karşılaşmayacağı anlamına gelmez. Karşılaşacağı zorluk ve sıkıntılar ise, onun denenmesi ve olgunlaşması içindir.

Müminin karşılaşacağı zorluklar, aslında dışarıdan zor gibi görünen, fakat tam bir teslimiyetle içine girildiğinde, Allah'ın kolaylaştırdığı olaylardır. Örneğin, Hz. İbrahim imanından dolayı ateşe atılmak istendiğinde Müslümanca karşılık vermiş, inancından ve Allah'ın emirlerinden hiçbir taviz vermeyerek ateşe atılmayı göze almıştır. Ateşe atılmak, dışarıdan bakan biri için bir insanın dünyada başına gelebilecek en büyük fiziksel işkencedir. Fakat Allah'ın bu denemesini en güzel, en teslimiyetli bir biçimde karşılayan Hz. İbrahim, dışarıdan zorlu görünen bu olaydan Allah'ın yardımıyla hiçbir zarar görmeden kurtulmuştur. Nitekim Allah Kendi rızası için sahip oldukları herşeyi ortaya koyanların hiçbir zarar görmeden, maddi ve manevi kazançlarla geri döndüklerini ayetlerinde şöyle haber verir:

Onlar, kendilerine insanlar: "Size karşı insanlar topla(n)dılar, artık onlardan korkun" dedikleri halde imanları artanlar ve: "Allah bize yeter, O ne güzel vekildir" diyenlerdir. Bundan dolayı, kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan bir bolluk (fazl) ve Allah'tan bir nimetle geri döndüler. Onlar, Allah'ın rızasına uydular. Allah, büyük fazl (ve ihsan) sahibidir. İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Benden korkun. Küfürde 'büyük çaba harcayanlar' seni üzmesin. Çünkü onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Allah, onları ahirette pay sahibi kılmamayı ister. Onlar için büyük bir azab vardır. Onlar, imana karşılık küfrü satın alanlardır. Onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Onlar için acıklı bir azab vardır. (Al-i İmran Suresi, 173-177)

Sonuçta Allah'ın rızasını arayan ve gözeten bir mümin için hiçbir sıkıntı, zorluk ve üzüntü yoktur. Yalnızca, Allah'ın dün-

yada bir imtihan olarak yarattığı ve müminin tevekkül, sabır ve teslimiyetini denediği olaylar vardır. Bunlar, dışarıdan bakıldığında sıkıntı ve zorluk gibi görünen, içine girildiğinde ise Allah'ın kesin bir rahmetiyle karşılaşılan olaylardır. Allah Kuran'da, mümin kullarına kaldırabileceklerinden fazla yük yüklemeyeceğini de bildirmiştir. Allah Kendisi'ne gereği gibi kulluk eden müminler için her iki hayatta da güzellik olduğunu şöyle bildirmiştir:

(Allah'tan) Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. Adn cennetleri; ona girerler, onun altından ırmaklar akar, içinde onların her diledikleri şey vardır. İşte Allah, takva sahiplerini böyle ödüllendirir. (Nahl Suresi, 30-31)

Allah rızasını gözetmede zaaf gösteren, Allah'a tam bir teslimiyet göstermeyen, nefsini daha ön planda tutan kimselerin başına ise, bu tür hatalı davranışlarından ötürü, Allah'ın bir uyarısı olarak azap, zorluk ve sıkıntı gelir. Müminler hata yaptıklarında, Allah'tan bir nevi "şefkat tokadı" şeklinde kendilerine gelen bu uyarılardan ders alıp, tevbe eder ve davranışlarını düzeltirler. İnkarcılar ise, dünyada yaşadıkları süre boyunca Allah'ın kendilerini uğrattığı zorluk ve sıkıntılardan, belalardan ibret almaz ve ahiretteki büyük sonsuz azabı hak edecek bir duruma gelirler.

Nefsini Tanımak

Allah'ın Kuran'da, insan hakkında verdiği önemli bilgilerden biri de onun "nefis sahibi" olduğudur. Arapçada "insanın ken-

disi" anlamına gelen nefs, benlik kelimesiyle de tanımlanabilir.

Rabbimiz Kuran'da, insan nefsinin iki tarafı olduğunu bildirmiştir. Buna göre insanın içinde kötülüğü emreden bir taraf ve o kötülükten sakınmayı emreden diğer bir taraf bulunmaktadır. Bu konu ile ilgili ayetler şöyledir:

> **Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)**

Ayetlerden de anlaşıldığı gibi kötülük her insanın nefsinde vardır. Ancak bunu temizleyip arındıran kurtulacaktır. Müminler nefislerindeki kötülüklere teslim olmaz, Allah'ın ilham ettiği şekilde ondan sakınırlar. Hz. Yusuf'un söylediği bir sözü haber veren, **"Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü gerçekten nefis, Rabbimin kendisini esirgediği dışında var gücüyle kötülüğü emredendir..."** (Yusuf Suresi, 53) ayeti, müminlerin nasıl düşünmesi gerektiğini göstermektedir.

Nefs "var gücüyle kötülüğü emreden" olduğuna göre, mümin sürekli olarak nefsine karşı uyanık olmak durumundadır. Nefs sürekli olarak ona Allah'ın rızasının dışında alternatifler sunar ve bu alternatifleri süslü gösterir. Fakat mümin, Allah korkusu sayesinde, nefsin bu "şaşırtıp-saptırıcı" özelliğine kanmaz. Daima Allah'ın rızasına uygun bir yaşam geçirmek için doğrulara yönelir.

Şirkten Kaçınmak

Şirk, kısa tarifiyle Allah'ın yanında O'ndan başka bazı varlıkları da ilah kabul etmektir. Bu tarifin üzerine, kimi insanlar,

aslında şirk içinde olmalarına rağmen "biz Allah'tan başka ilah tanımıyoruz ki" diyebilir. Bu, onların "şirk"in ne olduğunu anlamamış olmalarından kaynaklanmaktadır. Zaten, Allah'ın Kuran'da bildirdiğine göre, Allah'a ortak koşup şirk içinde olanların bir bölümü, bu durumlarını kabul etmemektedirler. Allah bu kişilerin durumunu haber vermektedir:

Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Bundan) Sonra onların: "Rabbimiz olan Allah'a and olsun ki, biz müşriklerden değildik" demelerinden başka bir fitneleri olmadı (kalmadı.) (Enam Suresi, 22-23)

Bu nedenle kimse bu konuda kendinden emin olmamalı, şirk içinde olmaktan Allah'a sığınmalıdır. Çünkü şirk, çok büyük bir günahtır. Allah diğer günah ve hataları affedebileceğini ama şirki asla affetmeyeceğini Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur. (Nisa Suresi, 48)

Bu kadar büyük bir "günah ve iftira" olan şirk, insanın, Allah'a ait olan özellikleri kendi zihninde başka varlıklara vermesiyle başlar. Oysa varlıklarda yer alan özellikler (güç, güzellik, zeka vb.) onlara "ait" değildir; Allah bunları onlara, geçici ve belirli bir süre için vermiştir. Bu özellikleri, bu varlıklara "ait" saymak, onları da Allah gibi varlığı kendinden olan bir ilah saymak demektir. Bu ise, söz konusu varlıkları Allah'ın ortakları sanıp, Allah'a ortak koşmak olarak tanımlanır.

Allah, Zatı'nın bir ve tek olma vasfını Kuran'da şöyle anlatır:

De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (herşey O'na

muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır). O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, Allah hiçbir şeye muhtaç değildir, ama herşey O'na muhtaçtır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. Bu gerçek reddedilip, bazı varlıkların Allah'a muhtaç olmadığı düşünüldüğü anda ise "şirk" başlar. O zaman, herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğu unutulur, O'na muhtaç olmayan bazı varlıkların var olduğu ve bunların O'ndan bağımsız olarak davranabildiği gibi gerçek dışı bir inanç doğar. Böyle varlıkların olduğu zannedilince, Allah'tan başka bir de onlardan yardım istenmeye, onların rızası aranmaya, onların kuralları kabul edilmeye başlanır.

Oysaki, Allah'a şirk koşmayan müminler, tüm gücün O'nun elinde olduğunu bildiklerinden yalnızca O'na yönelirler. Allah müminlerin söylediklerini Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Biz yalnızca Sana ibadet eder ve yalnızca Senden yardım dileriz. (Fatiha Suresi, 4)

Şirk koşanlar ise aslında kendilerine yardıma güç yetiremeyecek varlıklara yönelmektedirler. Çünkü ilah olarak kabul ettikleri de kendileri gibi aciz kullardır. Ayetlerde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

Kendileri yaratılıp dururken, hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri mi ortak koşuyorlar? Oysa (bu şirk koştukları güçler ve nesneler) ne onlara bir yardıma güç yetirebilir, ne kendi nefislerine yardım etmeğe. Onları hidayete çağırırsanız size uymazlar. Onları çağırırsanız da, suskun dursanız da size karşı (tutumları) birdir. Allah'tan başka taptıklarınız sizler gibi kullardır. Eğer doğru iseniz, hemen onları çağırın da size ica-

bet etsinler. (Araf Suresi, 191-194)

Dolayısıyla şirk hem büyük bir iftira, hem büyük bir aldanma, hem de büyük bir akılsızlıktır. Ayetlerde şirk koşanların ne kadar büyük bir akılsızlık içinde olduklarını, tüm kainatın sahibi olan Rabbimiz şöyle tarif eder:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Şüphesiz Allah, güç sahibidir, azizdir. (Hac Suresi, 73-74)

Şirk, değişik şekillerde ortaya çıkar. Allah'tan başka varlıklar ilah olarak kabul edildiği için, onların rızası aranmaya başlanır. Onlardan medet umulur ve onların hükümleri kabul edilir. Böylece insan, kendisini kendi eliyle milyonlarca hayali ilahın boyunduruğuna sokmuş olur. Aynı kendisi gibi aciz varlıklardan medet umar. Oysa şirk koşan insan, büyük bir çıkmaz ve "zulüm" içindedir. Allah bu gerçeği bir Kuran ayetinde şöyle haber vermiştir:

"...Şüphesiz şirk, gerçekten büyük bir zulümdür." (Lokman Suresi,13)

Ama şunu da belirtmek gerekir ki bu insan, kendi kendine zulmetmektedir. Çünkü ayette bildirildiği gibi, **"Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar."** (Yunus Suresi, 44)

ALLAH RIZASININ EN ÇOĞUNU ARAMAK

Mümin, şirkten, Allah'tan başka hayali ilahlardan medet ummaktan, onların rızasını aramaktan ve onların boyunduruğu altına girmekten arınmıştır. O, yalnızca Allah'a kulluk eder. Allah'ın rızasını arar. Bunu, daha önce de belirttiğimiz gibi "Allah yolunda ciddi bir çaba" göstererek yapacaktır.

Allah yolunda "ciddi bir çaba" göstermenin anahtarı ise, Allah rızasının en çoğunu aramaktadır. Mümin, önünde hepsi de meşru olan bir kaç seçenek birden bulduğunda, kendisine Allah'ın rızasını en çok kazandıracağını umduğunu seçmelidir.

Allah rızasının en çoğunu aramayı kısaca şöyle tanımlayabiliriz:

-Müminin hayatının tümü "helal dairesi" içinde geçmelidir. Haramlar açıkça belirtilmiştir ve oldukça az sayıdadır. Bu belli haramların dışında, bütün fiil ve tavırlar söz konusu helal dairesi içindedir.

-Bunun yanı sıra mümine düşen, Allah'ın helal kıldığı ölçüler içinde kendi akıl ve "basiret"ini kullanarak, Allah'ın rızasının en çoğunu aramaya yönelmektir.

Bununla ilgili olarak "infak" (Allah yolunda harcama yapma) konusu iyi bir örnek olabilir. Mümin, "malını ve canını" Allah'a satmıştır. Elindeki imkanları O'nun rızasına uygun bir biçimde değerlendirmelidir. Ama bunu yaparken karşısına değişik alter-

natifler çıkabilir. Örneğin elinde yüklü miktarda bir para olduğunu düşünelim. Bununla kendine yeni bir giysi alabilir. Bu helal ve gayet meşru bir harekettir; üstüne başına bakması, temiz ve güzel bir görünüm içinde olması Allah'ın rızasına uygundur. Ama bu parayı kullanabileceği ve Allah'ın rızasını daha da çok kazanmaya vesile olabilecek başka bir yer olabilir. Örneğin, bu parayı kendisinden daha acil bir ihtiyaç içinde olan bir fakire vermekte Allah'ın rızası çok daha fazla olabilir. Bu, içinde bulunduğu ortama ve şartlara göre insanın kendi vicdanıyla, öncelikli olanı belirleyebileceği bir durumdur.

Bir başka örnek daha verebiliriz: Mümin "iyiliği emredip, kötülükten men etmekle", Allah'ın dinini anlatmakla, yeryüzündeki zorbalıklara karşı fikri bir mücadele içine girmekle sorumludur. Allah'ın rızasını, bu büyük sorumluluğu sırtlanmakla kazanabilir. Bu sorumluluk her zaman için bazı öncelikli hizmetler ortaya çıkarır. Böylesine büyük bir sorumluluğun gerektirdiği pek çok iş varken, Allah'ın meşru saydığı bir başka işi daha öncelikli konumda değerlendirmek yanlış olacaktır. Örneğin erkek ailesine bakmakla yükümlüdür. Onların güvenliğini, geçimini sağlama görevi ona verilmiştir. Ama bunu bahane ederek diğer insanlara iyiliği emredip onları kötülükten men etme sorumluluğunu üzerine almaması elbette ki mümine yakışır bir tavır olmayacaktır.

Aslında biraz düşündüğümüzde değeri az olan şeyi tercih etmede "nefs"in etkili olduğunu görürüz. Allah Katında değeri az olan şeyi çok olana tercih etmek, insanın nefsine de bir "pay" ayırmasından kaynaklanır. Oysa bir konuda yapılması gereken, nefsine en ufak pay ayırmadan yüzde yüz Allah'ın rızasını gözetmektir. Bir işte yüzde doksan dokuz Allah'ın rızası, yüzde bir de nefsinin istekleri varsa, o yüzde doksan dokuz da Allah Ka-

tında kabul edilmeyebilir. Çünkü bu, insanın, nefsini Allah'a şirk koşması demektir. Şirkin ise yüzde biri bile geri kalan ameli geçersiz kılmak için yeterli olabilir. Bir işte, Allah'ın yanı sıra başka bir varlığa, bir kimseye pay ayıranların durumunu, Rabbimiz şöyle bir örnekle tarif eder:

O'nun üretip-türettiği ekin ve hayvanlardan Allah için de bir pay ayırdılar, sonra kendi zanlarınca: "Bu Allah'ındır, bu da ortaklarımızındır" dediler. Kendi ortakları için olan (pay), Allah tarafına geçmez, ama Allah'a ait olan kendi ortaklarının tarafına (payına) geçer. Ne kötü hüküm veriyorlar? (Enam Suresi, 136)

Kendi evi, ailesi tehlikedeyken canı pahasına bunları savunan bir insan konu diğer müminlere baskı ve iftira olduğunda yerinde oturup umursuzca başka işlere dalıyorsa, burada Allah rızasının olduğundan söz etmek çok zordur. Böyle bir tavır, insanın, nefsinin öngördüğü şekilde davrandığını, nefsine tabi olduğunu gösterir ki, bu İslam'ın temeli olan "yalnızca Allah'a kulluk etmek" amacına tümüyle aykırıdır. Dahası Allah Kuran'da nefsin arzularına göre hareket etmeyi, Kendisi'ne şirk koşmak olarak tanımlamaktadır:

Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın? (Furkan Suresi, 43)

Mümin ise, tüm varlığını, malını, canını, hayatını ve ölümünü kısacası herşeyini Allah'a adamıştır. Allah, iman eden insanların bu üstün özelliğini Kuran'da şöyle haber verir:

De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır." (Enam Suresi, 162)

Kuran'da Allah'ın rızasının en çoğunun aranması ile ilgili olarak anlatılan olaylardan biri, müminlerin Peygamberimiz (sav) dönemindeki bir savaşta gösterdikleri tutumdur. Buna göre, müminler karşı karşıya oldukları iki ayrı düşman topluluğundan daha güçsüz olanla çarpışmak istemişlerdi. Oysa Allah'ın rızası, en zora talip olup, düşmanın güçlüsüyle savaşmayı gerektiriyordu. Allah geçmişte yaşanmış bu olayları ayetlerde şöyle haber vermektedir:

> **Hani Allah, iki topluluktan birinin muhakkak sizin olacağını vaadetmişti; siz de güçsüz olanın sizin olmasını istiyordunuz. Oysa Allah, sözleriyle hakkın ve inkar edenlerin arkasını kesmek (kökünü kurutmak) istiyordu. O, suçlu-günahkarlar istemese de, hakkı gerçekleştirmek ve batılı geçersiz kılmak için (böyle istiyordu.) (Enfal Suresi, 7-8)**

Sonunda Allah, müminleri güçlü olan toplulukla karşılaştırdı. Müminleri kendi rızasının en çoğuna yöneltmiş oldu. Ve Allah'ın yardımıyla müminler galip geldiler.

Yukarıda söz ettiğimiz örnek geçmişte, Peygamberimiz (sav) döneminde yaşamış müminlerin, o dönemin şartları içinde karşılaştıkları bir olaydır. Ama her dönemde Müslümanlar farklı olaylarla denenebilirler. Örneğin günümüzde Müslümanların, Kuran'ı ve yaratılışı inkar edenlere, toplum içinde ahlaksızlıkların yaygınlaşması için çalışanlara karşı fikri bir mücadele yürütmeleri gerekmektedir. Müminler her zaman için sorumluluğunu taşıdıkları bu mücadele için neyin "en hayırlı" olduğunu tespit edip, onu uygulamalıdırlar. Çünkü böyle bir emaneti taşıyacak güce sahip olup da, sırf nefsi için aciliyeti olmayan işlerle uğraşmak Allah'ın rızasından yüz çevirmek anlamına gelir.

Müminin vicdanı zaten böyle bir şeyi kabul etmez. O,

Allah'ın seçip iman verdiği bir kişidir, yeryüzünde barış ve huzur ortamının olması, Allah'ın dininin yaşanması ona emanet edilmiştir. Zalimlerin ezip-zulmettiği ve **"...Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahip) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla..."** (Nisa Suresi, 75) diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar için çaba harcamakla yükümlüdür.

Allah'ın rızasının en çoğu yalnızca fikri mücadele konusunda geçerli değildir. Mümin, yaşamı boyunca yaptığı tüm ibadetlerde, günlük yaşamında karşısına çıkan küçük büyük tüm olaylarda bu bakış açısını göz önünde bulundurmak zorundadır.

Bu arada şunu hatırlatmak gerekir: Aslında "Allah rızasının en çoğu" ifadesini, konuyu açıklamak için kullanıyoruz. **Allah rızasının en çoğundan yüz çevirip, ikinci dereceden bir işle ilgilenmek, aslında Allah'ın rızasına aykırıdır.** Dolayısıyla zaten Allah'ın rızasının ancak en çoğu, Allah'ın razı olduğudur. Allah'ın daha az razı olması gibi bir şey yoktur.

Allah'ın rızasının en çoğunu aramayıp, azıyla yetinmekse, aslında insanın ahirete yönelik yanlış bir bakış açısı taşımasından kaynaklanır. Kendisini kesin olarak "cennete layık" saymasından doğar. Oysa, hiçbir insan kendisini kayıtsız şartsız "cennete layık" olarak görecek durumda değildir. Kuran'da Allah Peygamberimiz (sav)'e **"...eğer Allah dilerse senin de kalbini mühürler..."** (Şura Suresi, 24) uyarısında bulunmuştur. Durum böyleyken kimsenin kendisini temize çıkaracak bir hali olmadığı ortadadır.

Zaten Allah'ın Kuran'da tarif ettiği samimi bir mümin, kendisini asla cennete gitmeyi kesin olarak hak etmiş olarak görmez, böyle bir düşünceye kapılmaz. Müminin özelliklerinden biri,

Allah'a **"korku ve umut"** (Araf Suresi, 56) taşıyarak dua etmektir.

Gerçek iman sahibi olmayan kimseler ise, Allah'tan gereği gibi korkmadıkları ve iyi işler yaptıklarını sandıkları için, kendilerinin kesin olarak cennete gideceklerini düşünürler. Allah'ın bağışlayıcılığını, "nasıl olsa bağışlanacağız" gibi yanlış bir mantık çıkarmak için kullanırlar. Bu, Allah'tan gereği gibi korkup sakınmayan kimselerin tutumudur. Allah bu kimselerin durumunu bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Onların (müminlerin) ardından yerlerine kitaba mirasçı olan birtakım 'kötü kimseler' geçti. (Bunlar) Şu değersiz olan (dünya)ın geçici-yararını alıyor ve: "Yakında bağışlanacağız" diyorlar. Bunun benzeri bir yarar gelince onu da alıyorlar. Kendilerinden Allah'a karşı hakkı söylemekten başka bir şeyi söylemeyeceklerine ilişkin Kitap sözü alınmamış mıydı? Oysa içinde olanı okudular. (Allah'tan) Korkanlar için ahiret yurdu daha hayırlıdır. Hala akıl erdirmeyecek misiniz? (Araf Suresi, 169)

Bir de dünyada kendilerine geniş imkanlar verilmesine aldanarak, Allah'ın kendilerini sevdiği sonucunu çıkaranlar ve buradan hareketle -varlığını kesin şekilde kabul etmeseler de- cennette ağırlanacaklarını sananlar vardır. Bu kişilerle ilgili Allah'ın Kuran'da verdiği örneklerden biri şöyledir:

Onlara iki adamın örneğini ver; onlardan birine iki üzüm bağı verdik ve ikisini hurmalıklarla donattık, ikisinin arasında da ekinler bitirmiştik. İki bağ da yemişlerini vermiş, ondan (verim bakımından) hiçbir şeyi noksan bırakmamış ve aralarında bir ırmak fışkırtmıştık. (İkisinden) Birinin başka ürün (veren

yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm." Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. "Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım." (Kehf Suresi, 32-36)

Mümin ise, yukarıdaki zihniyetteki insanların aksine "iman ettikten sonra doğru yoldan çıkmak"tan korkar. Kuran'da müminlerin bununla ilgili duasını Rabbimiz şöyle bildirmiştirr:

"Rabbimiz, bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi kaydırma ve Katından bize bir rahmet bağışla. Şüphesiz, bağışı en çok olan Sensin Sen." (Al-i İmran Suresi, 8)

Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bu korku mümin için tedirginlik ya da huzursuzluk yaratacak bir korku değildir. Aksine Allah korkusu mümini harekete geçiren, cennete layık bir kul olma konusunda büyük bir şevk kazandıran, dünya hayatını en güzel şekilde değerlendirmesini sağlayan bir duygudur.

Mümin geçici ve kısa bir yurt olan dünyada Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak hedefindedir. Tek düşüncesi karşı karşıya olduğu büyük olaydır: Kesin olarak bir gün ölecek ve Allah'ın huzurunda hesap verecektir. Bu hesap onu ebedi yıkıma ya da kurtuluşa taşıyacaktır. Böylesine büyük bir olayla karşı karşıyayken başka hesaplar peşinde koşmak ya da umursuz davranmak elbette akıl karı değildir.

Mümin, kurtuluşu için "Allah'ın rızasının en çoğu"nu aramak-

la yükümlüdür. Allah'ın rızasının en çoğunu aramamak, karşı karşıya olunan tehlikenin de farkında olmamak demektir. Cehennem ve Allah Katında aşağılanma tehlikesinden kurtulmak için elbette insanın elinden gelenin en fazlasını yapmak için çaba harcaması gerekmektedir.

Dünyada karşılaşılabilecek tehlikelerde göstereceğimiz tavır ve çabayla ilgili birkaç örnek, Allah rızasının en çoğunu aramanın nasıl olacağının daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacaktır:

-Metrelerce yükseklikteki dev bir su baskınına sebep olan selle karşı karşıya kaldığımızda ve suların büyük bir hızla yükseldiğini gördüğümüzde, kurtulmak için, kaçtığımız on katlı apartmanın en üst katına mı çıkarız, yoksa beşinci katta durup "herhalde bu kadarı yeterli olur" mu deriz?

-Apartmanın en üst katına paralı bir asansörle çıkıldığını ve asansörün bir daha sefer yapmayacağını varsayalım. Cebimizde de tam en üst kata çıkacak kadar para var. Bu durumda en üst kata çıkmak için cebimizdeki bütün parayı vermez miyiz? Yoksa selin ulaşma tehlikesi olan bir başka ara kata çıkmakla mı yetiniriz?

-Selden kurtulmak için sığındığımız apartmanın altıncı katında bir eğlence düzenlenmiş olduğunu düşünelim. Böyle bir durumda eğlenceye katılıp, altıncı katın yüksekliğiyle mi yetiniriz, yoksa gözümüz hiçbir şeyi görmeden en üst kata mı çıkarız?

-Bir başka örnek olarak; bir yakınımızın kalp krizi geçirdiğini veya başka bir sebeple hastaneye yetiştirilmesi gerektiğini düşünelim. Bu durumda hastaneye yetişmek için arabayı makul olabilecek en yüksek hızla mı süreriz, yoksa "bu kadarı yeterli, biraz daha dayansın" mı deriz?

Verdiğimiz örneklerden anlaşılacağı gibi insan bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında hemen harekete geçmekte, elindeki tüm

imkanları tehlikeden kurtulmak için seferber edebilmektedir. Cehennem ise insan için en büyük tehlikedir. Elbette ki Allah rızasının en çoğunu arayan insanın en önemli amaçlarından biri bu tehlikeden uzak kalma isteğidir. Şimdi mahşer günü herkesin mutlaka çevresinde toplanacağı bildirilen cehennemin kenarında bulunduğunuzu, cehennemi tüm dehşetiyle gördüğünüzü düşünün... Böyle bir durumda bazı alternatiflerle karşılaşsanız, hiç tereddüt etmeden Allah'ın rızasının en çoğunu seçmez misiniz? Cehennemin yanına vardıktan sonra böyle bir seçim imkanı kalmayacağına, yalnızca yapılanların hesabı verileceğine göre, şimdiden aynı mantıkla hareket etmek gerekir. Nitekim mümin her an ahiret hayatına geçecekmiş gibi, cehennemin yakınlığını düşünerek hareket eder. Çünkü Allah, ahiretteki pişmanlığın fayda getirmeyeceğini Kuran'da pek çok ayetiyle belirtmiştir. Bu konudaki ayetlerden biri şöyledir:

(Cehennemin) İçinde onlar (şöyle) çığlık atarlar: "Rabbimiz, bizi çıkar, yaptığımızdan başka salih bir amelde bulunalım." Size orda (dünyada), öğüt alabilecek olanın öğüt alabileceği kadar ömür vermedik mi? Size uyaran da gelmişti. Öyleyse (azabı) tadın; artık zalimler için bir yardımcı yoktur. (Fatır Suresi, 37)

Diğer taraftan insan, tehlikeden uzaklaşmak için bu kadar çabaladığı gibi, nimeti elde etmek için de çaba harcamalıdır. Cennetin azına razı olmak da akılcı bir davranış değildir. Altın dolu bir adadan gemiyle ayrılırken, imkanınız olsa alabileceğinizin hepsini almaz mısınız? Mümin de, ahirete gittiğinde "keşke şunu da yapsaydım", "şu sevabı da kazansaydım" diyecek durumda olmamalıdır. Bunun için dünyadayken tüm imkanlarını kullanarak, Allah rızasının en çoğunu seçmelidir.

İnkar edenler, **"az bir yararlanma"**dan (Al-i İmran Suresi,

197) başka bir şey olmayan dünyayı elde etmek için ellerinden gelenin "en çoğunu" yaparlar. Sonu hüsranla bitecek olan bu "az bir yararlanma"nın yanında, müminler için Allah'ın rızası, rahmeti ve cenneti vardır. Bunlara talip olan müminin yapması gereken de elinden gelenin "en çoğunu" yapmaktır.

Allah Rızasının Anahtarı: Vicdan

Mümin, hayatının her aşamasında, karşısındaki alternatifler arasından Allah rızasının en çoğunu seçmek durumundadır. Allah rızasının en çok hangi alternatifte olduğunu tespit etmek için elinde olan en büyük kıstas vicdanıdır.

Müminleri diğer insanlardan ayıran farkların en önemlilerinden biri, müminlerin vicdanlarına, inkarcıların ise nefislerinin emrettiği kötülüklere tabi olmalarıdır. Dolayısıyla müminin doğal hali, vicdanı ile düşündüğü halidir.

Ama bu, nefsin müminin üzerinde etkisi olmadığı anlamına gelmez. Hz. Yusuf'un dediği gibi "...**gerçekten nefis, -Rabbimin kendisini esirgediği dışında- var gücüyle kötülüğü emredendir...**" (Yusuf Suresi, 53) Ve mümine de Allah'ın rızasına uygun olmayan alternatifleri emredecektir.

İşte mümin, nefsin bu oyunlarından vicdanı ile kurtulur. Müminin bir seçim durumunda genellikle ilk düşünüp-yöneldiği alternatif, Allah'ın rızasının en çoğudur. Bunun ardından nefs devreye girerek diğer alternatifleri süslü göstermeye, bazı "tevil"lerle (bahane tarzı açıklamalarla) bu alternatifleri meşrulaştırmaya çalışacaktır. Mümin, bu tevillere aldırış etmeden, vicdanının ona gösterdiği ilk ve kesin doğruyu uygulamalıdır.

Allah için Sevmek

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kulları-

na böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği artırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23)

Müminin hayatının tümü Allah'a adanmıştır. Allah için yaşar, Allah için çalışır ve Allah için sever.

"Allah için sevme"nin ne olduğu, İslam'ı gerçek anlamıyla tanımayan biri için ilk başta pek anlaşılamayabilir. Hayatı boyunca Allah'a yabancı olmuş, O'nu tanımamış bir insan, sevgisini Allah'a yöneltmeyi de bilmeyecektir.

Ama Allah'ı tanıyan ve O'nun, kendisi üzerindeki büyük rahmetini gören, O'nun sayesinde var olduğunu, Allah'ın rahmeti sayesinde yaşadığını ve sevip-hoşlandığı herşeyin Allah'tan geldiğini fark eden mümin, elbette Allah sevgisinin ve Allah için sevmenin üstünlüğüne ulaşır. Kuran'da, müminler ile diğer insanlar arasında sevgi yönünde oluşan büyük farkı Allah şöyle bildirmiştir:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür... (Bakara Suresi, 165)

Ayette görüldüğü üzere, Allah'a ortak koşup, tümü O'na ait olan özellikleri kendi zihinlerinde başka varlıklara verenler, bu varlıkları Allah'ı severcesine sevmektedirler. Bu sevgi, Allah'a ortak koşma (şirk) üzerine kurulu bir sevgidir.

Var olan herşeyin Allah'a ait olduğunu ve O'ndan geldiğini bilen müminler ise en çok Allah'ı severler. Müminlerin, Allah'ı bir ve tek olarak tanımalarından doğan bu büyük fark, onların sev-

gi anlayışını diğer insanlardan tümüyle farklı kılar. Kuran'da ortak koşanların, Allah'ın "bir ve tek" olarak anılmasına dayanamadıklarını Rabbimiz şöyle bildirir:

...Sen Kuran'da sadece Rabbini "bir ve tek" (ilah olarak) andığın zaman, 'nefretle kaçar vaziyette' gerisin geriye giderler. (İsra Suresi, 46)

Ancak şunu da belirtmeliyiz ki, ortak koşanlar, Allah'ın, yanında kendi putları varken anılmasından rahatsız olmayabilirler. Örneğin "Hem Müslümanız, hem de hayatımızı yaşarız" mantığını severek kabul ederler. Müminin farkına vardığı gerçek ise şudur:

-Hiçbir şey (insan, madde, olay vs.) kendine ait bir güzelliğe sahip değildir. Bütün herşeyi yaratan Allah'tır ve onlara sahip oldukları özellikleri veren de O'dur. Bir insan, örneğin kendi yüzünü kendisi tasarlayıp meydana getirmediğine göre, o yüzdeki güzellik Allah'a ait bir güzelliktir.

-Allah bu güzelliği, yoktan var ettiği insana geçici bir süre için (çünkü o insan kısa sürede yaşlanacak ve ölecektir) vermiştir. Ahirette bu güzelliği yeniden ve daha da mükemmel bir biçimde yaratma gücüne de yalnızca Allah sahiptir.

-Aynı insan gibi, sevilecek tüm varlıklar da Allah'ın yarattığı ve "sevimli" kıldığı canlılardır. Rabbimiz, güzelliğin gerçek sahibinin Kendisi olduğunu hatırlatmak için de, bu varlıkları, ölüm ve kıyametle yok edecektir. Yeniden yaratılış ise ahirettedir.

Durum böyleyken mümin, karşılaştığı tüm güzellikleri, bunların Allah'a ait olduğunu ve "aslı"nın ahirette bulunduğunu bilerek sever. Dolayısıyla asıl sevgisi, sevdiği herşeyi ona veren ve onların gerçek sahibi olan Allah'a yöneliktir.

Müminin sahip olduğu ve Allah'a iman üzerine kurulu olan bu sevginin tam tersine, mümin olmayanlar sahiptir. Onların sev-

gisi, Allah'a ortak koşma (şirk) temeli üzerine kuruludur. Allah Kuran'da Hz. İbrahim'in söylediğini haber verdiği şu sözlerle bu tür sevgiyi anlatır:

(İbrahim) Dedi ki: "Siz gerçekten, Allah'ı bırakıp dünya hayatında aranızda bir sevgi-bağı olarak putları (ilahlar) edindiniz. Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkar edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz. Sizin barınma yeriniz ateştir ve hiçbir yardımcınız yoktur." (Ankebut Suresi, 25)

Bediüzzaman Said Nursi de bu tür bir sevgiye sahip olanları güzel bir örnekle anlatır. Buna göre bu kişiler, elindeki aynalar yardımıyla güneşe bakan bir adama benzer. Elindeki ayna kırılıp da, güneşten yansıttığı ışık kesilince, adam ışığı kaybetmenin korkusuyla kendini "yer bitirir". Ama akılsızlık yapmaktadır: Aynadaki ışık, aynaya ait değildir ki o kırılınca ışık da yok olsun. Işık güneşe aittir, aynalar onu yalnızca yansıtır.

Mümin de bütün sevgisini Allah'a yöneltecektir. Allah'ı sevmek ise -nasıl güneşe aynalarla bakılıyorsa-, Allah'ın sıfatlarının yansıdığı varlıkları, bu isimlerin O'na ait olduğunu bilerek sevmektir.

Dolayısıyla mümin, Allah'a olan sevgisini, Allah'ın sıfatlarını üzerlerinde "tecelli" ettiren ve Allah'ın beğendiği ahlak ile ahlaklanmış müminleri severek gösterecektir. Bu sevgi, soy, ırk gibi yakınlıklara ya da herhangi bir çıkara dayalı değildir. Yalnızca Allah'ı sevmenin sonucunda, Allah'ı sevenleri sevmekten kaynaklanır. Kuran'da, tüm müminler arasında yaşandığı gibi, Peygamberimiz (sav) döneminde de sahabeler arasında yaşanan bu sevgiyi Rabbimiz şöyle tarif eder:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp

imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret eden (mümin)leri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Allah, müminlerin arasındaki bu sevgiyi, onlara özel olarak verdiğini de ayetlerde şöyle haber vermiştir:

İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman (olan Allah), onlar için bir sevgi kılacaktır. (Meryem Suresi, 96)

(Çocuğun doğup büyümesinden sonra ona dedik ki:) "Ey Yahya, Kitabı kuvvetle tut." Daha çocuk iken ona hikmet verdik. Katımız'dan ona bir sevgi duyarlılığı ve temizlik (de verdik). O, çok takva sahibi biriydi. (Meryem Suresi, 12-13)

Müminler, ancak Allah'ı ve Allah'a iman edenleri severler. Bu nedenle Allah'a karşı başkaldıranlara karşı hiçbir sevgi duymazlar. Allah Kuran ayetlerinde bu konuyu şöyle hatırlatır:

Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler (dostlar) edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkar etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cehd etmek (çaba harcamak) ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hala sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vur-

duklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur...

...İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir." (Mümtehine Suresi, 1-4)

Ey iman edenler, eğer imana karşı inkarı sevip-tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Sizden kim onları veli edinirse, işte bunlar zulmeden kimselerdir. (Tevbe Suresi, 23)

Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun... (Mücadele Suresi, 22)

Ayetlerden de anlaşıldığı gibi müminin sevgisi "Allah için sevmek" dışında hiçbir kıstasa bağlı değildir. Sevgisi, soy yakınlığı, maddi zenginlik gibi kıstaslara değil, imana, ahlak güzelliğine bağlıdır. Para, makam, şöhret gibi sözde değerlerin sahiplerini değil, katıksız iman sahiplerini, yani müminleri sever.

Sevgisini Allah sevgisi dışındaki kıstaslardan arındırdığına göre, en çok seveceği kişi de Allah'ın rızasını en çok arayan, en "takva" (Allah'tan korkup-sakınma) sahibi olan insandır. Kim mümin özelliklerini üzerinde daha çok taşıyorsa, en çok onu sevecektir. Kuran'a baktığımızda, müminlerin en çok, Allah'a en yakın ve en "takva" sahibi olan Peygamberi (sav) sevdikleri-

ni, onu herşeyden üstün tuttuklarını görürüz:

Peygamber, mü'minler için kendi nefislerinden daha evladır... (Ahzab Suresi, 6)

Müminin sevgi anlayışı iman temeline dayalı olduğuna göre, evliliğini de aynı temel üzerine kuracaktır. Bu noktada da müminler ile Allah'ı inkar edenler arasında önemli bir farklılık ortaya çıkar.

Mümin olmayanlar, evliliklerini genelde maddi çıkarlar üzerine kurarlar;

Özellikle kadınların evlilikten beklediği, çoğu zaman kendisini rahat ettirecek "zengin bir koca" bulmaktır. Çoğu genç kız, karakterinden hiç hoşlanmadığı halde sırf parası ve şöhreti için bir adamla evlenebilir. Bu, aslında para için yapılan bir nevi ticaret anlaşması gibidir. Tek fark bu "anlaşma"nın ömür boyu sürecek şekilde yapılmasıdır.

Bu tür evlilik örneklerine sıklıkla rastlanmaktadır. Sadece mal, mülk ve şöhret sahibi olduğu için yaşlı bir zenginle veya kötü ahlaklı bir insanla evlenen çok sayıda genç insan bulunmaktadır.

Mümin olmayanların evliliği her zaman her zaman para üzerine kurulu değildir. Sadece fiziksel özellikler ve cinselliği kıstas alan çok sayıda genç de vardır. Bunlar, "beyaz atlı prens" sandıkları ve fiziki çekiciliğinin dışında hiçbir özellik taşımayan erkeklerle evlenirler.

Oysa bu fiziki özelliklerin tamamı kısa sürede yok olacaktır. Evlendiği insan bir süre sonra yaşlanacak, sağlığını, gücünü ve güzelliğini yitirecektir. Mutlaka yaşlanmasına da gerek yoktur: Herhangi bir zamanda kaza geçirebilir, sakat kalabilir, felç olabilir, ölümcül bir hastalığa yakalanabilir. Bu durumda evlilik ne olacaktır?

Evlendiği erkekle bu tür kıstaslar uğruna, sözgelimi "gözünün

güzelliği" için, evlenmiş olan bir kadın, kocası bunları kaybederse, örneğin kör olursa ne yapacaktır? Hayatının en önemli kararlarından birini bir göz için vermiş olmasının çarpıklığını belki ancak o zaman anlayacaktır.

Mümin ahiretteki sonsuz cennet hayatını hedefler. Tüm hayatı Allah'ın rızasını ve bu büyük "kurtuluş ve mutluluk"u elde etmek üzerine kuruludur. "Namazı, ibadetleri, hayatı ve ölümü" bunlar üzerine kurulu olduğuna göre, elbette sevgisini ve sevginin en açık göstergesi olan evliliğini de bu temel üzerine kuracaktır.

Allah rızası için evlilik, "şirk" üzerine kurulan evlilikten elbette tümüyle farklıdır. Allah için yapılan evliliğin kıstası ise, elbette mal, şöhret, fizik gibi geçici kıstaslar olamaz. Evliliğini de Allah'ın rızasını arayarak yapacaktır. Evlilik için talip olacağı insan da Allah rızasını en çok kazanmasına vesile olacak olan insandır. Yani mümin özelliklerine en çok sahip olan, iman ve takvaca en üstün olduğuna karar verdiği insan...

Bundan dolayıdır ki, Asr-ı Saadet döneminde Allah'ın rızasını arayan mümin kadınlar, hep Peygamberimiz (sav) ile evlenmeye talip olmuşlardır. Aksini tercih edenleri, Allah ayetlerinde "dünya hayatının süslü-çekiciliğini isteyenler" olarak şöyle tanımlamıştır:

> **Ey peygamber, eşlerine söyle: "Eğer siz dünya hayatını ve onun süslü-çekiciliğini istiyorsanız, gelin sizi yararlandırayım ve güzel bir salma tarzıyla sizi salıvereyim. Eğer siz Allah'ı, Resulü'nü ve ahiret yurdunu istiyorsanız artık hiç şüphesiz Allah, içinizden güzellikte bulunanlar için büyük bir ecir hazırlamıştır." (Ahzab Suresi, 28-29)**

Mümin Özellikleri

Kuran'a göre yaşayan bir insan, sevgisini de Kuran'a göre yaşayanlara, yani müminlere yöneltecektir. Müminlerin, onları sevilmeye layık kılan ve Allah'a iman etmelerinden doğan bazı özellikleri vardır. Mümin, diğer müminlerde bu özellikleri arayacak, bunları gördüğü için onları sevecektir. Bu özellikler bir kişide ne kadar çok ortaya çıkarsa, ona olan sevgisi de o kadar artacaktır.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği mümin özelliklerinin belli başlılarını şöyle maddeleştirebiliriz:

- Müminler ancak Allah'a kulluk ederler. O'ndan başka zihinlerinde ilahlaştırdıkları hiçbir varlık yoktur. (Fatiha Suresi, 1-7; Nisa Suresi, 36)
- Allah'tan korkup-sakınırlar. Allah'ın yasakladığı veya rızasına aykırı olan bir şeyi yapmaktan çok çekinirler. (Al-i İmran Suresi, 102; Yasin Suresi, 11; Tegabün Suresi, 15-16; Zümer Suresi, 23)
- Yalnızca Allah'a güvenirler. (Bakara Suresi, 249; Tevbe Suresi, 25-26)
- Allah'tan başka hiç kimseden korkmazlar. (Ahzab Suresi, 39)
- Allah'a şükrederler. Bu nedenle ekonomik yönden darlıkta ya da bollukta olmaları onlara herhangi bir üzüntü ya da böbürlenme vermez. (Bakara Suresi, 172; İsra Suresi, 3; İbrahim Suresi, 7)
- Kesin bilgiyle iman etmişlerdir. Allah'ın rızasını kazanmaktan dönmek gibi bir düşünceye asla kapılmazlar. Her gün daha şevkli ve heyecanlı biçimde hizmetlerini sürdürürler. (Hucurat Suresi, 15; Bakara Suresi, 4)
- Kuran'a kuvvetle bağlıdırlar. Tüm hareketlerini Kuran'a göre düzenlerler. Kuran'a göre yanlış olduğunu gördükleri bir tavırdan hemen vazgeçerler. (Araf Suresi, 170; Maide Suresi, 49; Bakara Suresi, 121)

• Sürekli Allah'ı anarlar. Allah'ın herşeyi gören ve işiten olduğunu bilir, sürekli Allah'ın sonsuz kudretini hatırda tutarlar. (Al-i İmran Suresi, 191; Rad Suresi, 28; Nur Suresi, 37; Araf Suresi, 205; Ankebut Suresi, 45)

• Allah karşısında acizliklerini bilirler. Mütevazidirler. (Ancak bu, insanlara karşı aciz görünmek ve ezik tavırlar sergilemek demek değildir.) (Bakara Suresi, 286; Araf Suresi, 188)

• Herşeyin Allah'tan olduğunu bilirler. Bu nedenle hiçbir olay karşısında telaşa kapılmaz, her zaman serinkanlı ve tevekküllü davranırlar. (Tevbe Suresi, 51; Teğabün Suresi, 11; Yunus Suresi, 49; Hadid Suresi, 22)

• Ahirete yönelmişler, asıl hedef olarak ahireti belirlemişlerdir. Ancak dünya nimetlerinden de faydalanır, dünyada da cennet ortamının bir benzerini oluşturmaya çalışırlar. (Nisa Suresi, 74; Sad Suresi, 46; Araf Suresi, 31-32)

• Sadece Allah'ı ve müminleri dost ve sırdaş edinirler. (Maide Suresi, 55-56; Mücadele Suresi, 22)

• Akıl sahibidirler. Her an ibadet bilincinde olduklarından sürekli dikkatli ve uyanıktırlar. Devamlı olarak müminlerin ve dinin lehine akılcı hizmetler yaparlar. (Mümin Suresi, 54; Zümer Suresi, 18)

• Tüm güçleriyle Allah adına inkarcılara, özellikle inkarcıların önde gelenlerine karşı büyük bir fikri mücadele verirler. Hiç yılmadan ve gevşemeden mücadelelerini sürdürürler. (Enfal Suresi, 39; Hac Suresi, 78; Hucurat Suresi, 15; Tevbe Suresi, 12)

• Hakkı söylemekten çekinmezler. İnsanlardan çekindiklerinden dolayı gerçeği açıklamaktan geri kalmazlar. İnkar edenlerin haklarında söylediklerine, alay ve saldırılarına aldırmazlar, kınayıcıların kınamasından korkmazlar. (Maide Suresi, 54, 67; Araf Suresi, 2)

• Allah'ın dinini tebliğ etmek için her yolu dener, çeşitli biçimlerde insanları Allah'ın dinine davet ederler. (Nuh Suresi, 5-9)

• Baskıcı değillerdir. Merhametli ve yumuşak huyludurlar. (Nahl Suresi, 125; Tevbe Suresi, 128; Hud Suresi, 75)

• Öfkelerine kapılmazlar, hoşgörülü ve bağışlayıcıdırlar. (Al-i İmran Suresi, 134; Araf Suresi, 199; Şura Suresi, 40-43)

• Güvenilir insanlardır. Son derece güçlü bir kişilik sergiler, etraflarına da güven telkin ederler. (Duhan Suresi, 17-18; Tekvir Suresi, 19-21; Maide Suresi, 12; Nahl Suresi, 120)

• Büyücülük ve delilikle suçlanırlar. (A'raf Suresi, 132; Yunus Suresi, 2; Sad Suresi, 4; Hicr Suresi, 6; Kamer Suresi, 9)

• Baskı ve zulüm görürler. (Şuara Suresi, 49, 167; Ankebut Suresi, 24; Yasin Suresi, 18; İbrahim Suresi, 6; Neml Suresi,49, 56; Hud Suresi, 91)

• Zorluklara katlanırlar. (Ankebut Suresi, 2-3; Bakara Suresi, 156, 214; Al-i İmran Suresi, 142, 146, 195; Ahzap Suresi, 48; Muhammed Suresi, 31; Enam Suresi, 34)

• Zulümden ve öldürülmekten korkmazlar. (Tevbe Suresi, 111; Al-i İmran Suresi, 156-158, 169-171, 173; Şuara Suresi, 49-50; Saffat Suresi, 97-99; Nisa Suresi, 74)

• İnkarcıların saldırı ve tuzaklarıyla karşılaşır, alaya alınırlar. (Bakara Suresi, 14, 212)

• Allah'ın koruması altındadırlar. Aleyhlerinde kurulan tüm tuzaklar boşa çıkar. Allah, onları tüm iftira ve tuzaklara karşı koruyarak, onları üstün kılar. (Al-i İmran Suresi, 110-111, 120; İbrahim Suresi, 46; Enfal Suresi, 30; Nahl Suresi, 26; Yusuf Suresi, 34; Hac Suresi, 38; Maide Suresi, 42, 105; Nisa Suresi, 141)

• İnkarcılara karşı tedbirlidirler. (Nisa Suresi, 71, 102; Yusuf Suresi, 67)

• Şeytanı ve yandaşlarını düşman edinmişlerdir. (Fatır Suresi, 6; Zuhruf Suresi, 62; Mümtehine Suresi, 1; Nisa Suresi, 101; Maide Suresi, 82)

• Münafıklara karşı mücadele eder, münafık karakterlilerle birlikte olmazlar. (Tevbe Suresi, 83, 95, 123)

• İnkarcıların zorbalıklarına engel olurlar. (Ahzab Suresi, 60-

62; Haşr Suresi, 6; Tevbe Suresi, 14-15, 52)

• Birbirlerine danışarak (istişare ile) hareket ederler. (Şura Suresi, 38)

• İman etmeyenlerin gösterişli yaşantısına özenmezler. (Kehf Suresi, 28; Tevbe Suresi, 55; Taha Suresi, 131)

• Zenginlik ve mevkiden etkilenmezler. (Hac Suresi, 41; Kasas Suresi, 79-80; Nahl Suresi, 123)

• İbadetlere titizlik gösterir, namaz, oruç ve benzeri ibadetleri dikkatle yerine getirirler. (Bakara Suresi, 238; Enfal Suresi, 3; Müminun Suresi, 1-2)

• Çoğunluğa değil, Allah'ın verdiği kıstaslara uyarlar. (Enam Suresi, 116)

• Allah'a yakınlaşmak, örnek bir mümin olmak için gayret sarfederler. (Maide Suresi, 35; Fatır Suresi, 32; Vakıa Suresi, 10-14; Furkan Suresi, 74)

• Şeytanın etkisine girmezler. (A'raf Suresi, 201; Hicr Suresi, 39-42; Nahl Suresi, 98-99)

• Atalarına körü körüne uymazlar. Kuran'a göre hareket ederler. (İbrahim Suresi, 10; Hud Suresi, 62, 109)

• Kadınların ezilmesine göz yummazlar. (Nur Suresi, 4; Talak Suresi, 6; Bakara Suresi, 231, 241; Nisa Suresi, 19)

• İsraftan kaçınırlar. (Enam Suresi, 141; Furkan Suresi, 67)

• İffetli davranırlar ve Allah'ın istediği şekilde evlenirler. (Müminun Suresi, 5-6; Nur Suresi, 3, 26, 30; Bakara Suresi, 221; Maide Suresi, 5; Mümtehine Suresi, 10)

• Dinde aşırılığa kaçmazlar. (Bakara Suresi, 143; Nisa Suresi, 171)

• Fedakardırlar. (İnsan Suresi, 8; Al-i İmran Suresi, 92, 134; Tevbe Suresi, 92)

• Temizliğe dikkat ederler. (Bakara Suresi, 125, 168; Müddessir Suresi, 1-5)

• Estetik ve sanata önem verirler. (Sebe Suresi, 13; Neml Suresi, 44)

• Müminlerin arkasından konuşmaz, kusurlarını araştırmazlar. (Hucurat Suresi, 12)

• Haset etmekten kaçınırlar. (Nisa Suresi, 128)

• Allah'tan bağışlanma dileyenlerdir. (Bakara Suresi, 286; Al-i İmran Suresi, 16-17, 147, 193; Haşr Suresi, 10; Nuh Suresi, 28)

Müminlere Yapılan Baskılar

Üstteki mümin özelliklerinde aslında iki ayrı tür vardır:

Birincisi, Allah'a kulluk etmek, fedakarlık, mütevazilik gibi müminlerin kendilerinin sahip olduğu güzel özellikler.

İkincisi, inkar edenlerin onlarla alay etmesi, onlara tuzak hazırlaması gibi kendi ellerinde olmayan özellikler. Aslında bu ikinci tür özellikler, samimi mümini tanımada son derece önemlidir. Çünkü birinci türün önemli bir bölümü "taklit edilebilir" özelliklerdir. Örneğin bir münafık da, çıkarlarına uygun olduğu için 5 vakit namaz kılabilir, bazı fedakarlıklar yapabilir. Ama ikinci tür özellikler "taklit edilemez" özelliklerdir. İnkar edenler, ancak gerçek bir mümine baskı uygulamaya çalışırlar.

Bu nedenle, müminleri değerlendirirken bu ikinci tür özelliklere de çok önem vermek gerekir. Bir topluluğun gerçekten salih mümin topluluğu olup olmadığını anlamak için Kuran'da Allah'ın değişmez kanunu olarak bildirilen bu kıstaslara bakılmalıdır.

Müslümanlara yapılan sözlü baskı ve iftiraları değerlendirirken, önceki Müslümanların başından geçenler temel başvuru kaynağımız olmalıdır. Çünkü Allah Kuran'da, önceki müminlerin karşılaştıkları zorlukları ve maruz kaldıkları karalama yöntemlerini detaylı olarak anlatmakta ve şöyle demektedir:

Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gel-

meden cennete gireceğinizi mi sandınız?... (Bakara Suresi, 214)

Kuran'da "öncekilerin başına gelenler"in detaylarıyla anlatıldığı ayetlerde ise, oldukça dikkat çekici bir noktayla karşılaşırız. Görürüz ki, peygamberlere ya da müminlere düşman olanlar, onlara saldırırken genellikle "Bu insanlar Allah'a iman ediyorlar, O'nun hoşnutluğunu arıyorlar" ya da "Bu insanlar bizim gibi ahlaksız değiller, yüksek bir ahlaka sahipler" gibi sözler söylememektedirler. Tam tersine müminleri, "karalama"ya çalışmakta, onları en olmadık suçlamalarla itham etmektedirler.

Elbette "Biz Allah'a başkaldırdık, hiçbir ahlaki sınırı tanımıyoruz ve çıkarlarımıza aykırı düşen bu insanları ezmek istiyoruz" demeyeceklerdir. "Bunlar Allah'ın hükümlerini uygulayan vicdanlı insanlar, bizse sınırı aşmış zalimleriz" gibi bir itirafta da bulunmayacaklardır. Tam tersine kendilerini "iyi ahlaklı ve akıllı" ideal insanlar olarak gösterip, müminleri karalayarak saldırılarına meşru zemin hazırlamaya çalışacaklardır. Kuran'da "öncekilerin başına gelenler"in anlatıldığı kıssalarda, inkar edenlerin hep bu yöntemi izlediklerini görürüz.

Sözgelimi Hz. Nuh, gönderildiği toplumu -tüm peygamberler gibi- yalnızca Allah'a kulluk etmeye çağırmıştı. Yalnızca Allah'a kulluk üzerine bina edilmiş bir sistem ise, elbette batıl sistem sayesinde güç ve statü elde etmiş olan kavminin "önde gelenleri"nin çıkarlarına ters düşmüştü. Ama bu "önde gelenler" elbette "bu kişinin istedikleri çıkarlarımıza ters düşüyor" dememişlerdir. Tam tersine, Hz. Nuh'u çıkar peşinde koşmakla, "makam ve mevki" kazanmaya çalışmakla suçladılar. Rabbimiz bu durumu ayetlerinde şöyle haber vermiştir:

Andolsun, Biz Nuh'u kendi kavmine (elçi olarak) gönderdik. Böylece kavmine dedi ki: "Ey Kavmim,

Allah'a kulluk edin. O'nun dışında sizin başka ilahınız yoktur, yine de sakınmayacak mısınız?" Bunun üzerine, kavminden inkara sapmış önde gelenler dediler ki: "Bu, sizin benzeriniz olan bir beşerden başkası değildir. Size karşı üstünlük elde etmek istiyor..." (Müminun Suresi, 23-24)

Aynı suçlama Hz. Musa ve Hz. Harun'a da yapılmıştır. Firavun ve çevresi onlara; **"... Siz ikiniz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)dan çevirmek ve yeryüzünde büyüklük sizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz, sizin ikinize inanacak değiliz."** (Yunus Suresi, 78) demişlerdir.

Müminlere atılan iftiralar daha farklı boyutlara da varabilir. Tarih boyunca Allah'ın elçileri, etraflarındaki müminleri "büyüleyip-kandırmakla" suçlanmışlardır:

Dediler ki: "Bunlar (Musa ve Harun) her halde iki sihirbazdır, sizi sihirleriyle yurdunuzdan sürüp-çıkarmak ve örnek olarak tutturduğunuz yolunuzu (dininizi) yok etmek istemektedirler." (Taha Suresi, 63)

...Kafirler dedi ki: 'Bu yalan söyleyen bir büyücüdür'. (Sad Suresi, 4)

Müslümanları karalamaya çalışanlar, kendi özelliklerini müminlere aitmiş gibi göstermeye çalışırlar. Öyle ki, Hz. Nuh gibi mübarek bir insan için **"çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarık"** (Kamer Suresi, 25) bile diyebilmişlerdir.

Sık sık gündeme getirilen bir başka iftira ise "delilik" suçlamasıdır. Aslında bu suçlamanın ardında yatan ilginç bir kavrama eksikliği vardır. İnkar edenler, "Allah'ın rızasını kazanmak" gibi bir kavrama sahip olmadıklarından, müminlerin yalnızca bu

amaca yönelmiş olarak hareket ettiklerini kavramakta zorlanırlar. Gerçekte hiçbir çıkar gözetmediklerini bildikleri müminlerin, bütün hayatlarını Allah'ın rızası uğruna yaşamalarına anlam veremezler. Onların gözünde böylesine idealist bir tavır olsa olsa "delilik"tir. Nitekim bu iftirayı geçmişte sık sık kullanmışlardır. Firavun, Hz. Musa için **"şüphesiz ki size gönderilmiş olan elçiniz gerçekten bir delidir"** (Şuara Suresi, 27) demiş; kavmi, Hz. Nuh'u yalanlarken o bir **"delidir"** (Kamer Suresi, 9) iddiasında bulunmuştur.

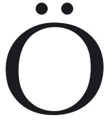
Müminler bunların yanında fuhuşla da suçlanmıştır. Hz. Yusuf ve tüm mümin kadınlara örnek olarak gösterilen Hz. Meryem, bu suçlamayla karşılaşmış mübarek insanlardandır. Çoğu peygamber **"şaşırmışlık ve sapmışlık"**la (Araf Suresi, 60) damgalanmak istenmiştir.

Bütün bunların "öncekilerin başına gelmiş" ve bitmiş olaylar olduğunu düşünmek elbette son derece yanlış olur. Allah Kuran'da aynı şeylerin diğer müminlerin başına gelebileceğini de haber vermektedir. Dolayısıyla aynı suçlama ve karalamalarla, hak dini savunan ve böylelikle din ahlakından uzak çevreleri rahatsız eden her mümin karşılaşabilir.

Müslümanlar hakkında söylenenlerin, her zaman bu tür bir karalama kampanyasının parçası olabileceği göz önünde bulundurulmalı ve Rabbimiz'in aşağıdaki ayetinde emrettiği gibi, "fasık" (doğru yoldan sapmış)ların getireceği bu tür haberlere "etraflıca araştırmadan" itibar edilmemelidir. Konuyla ilgili ayet şöyledir:

> **Ey iman edenler, eğer bir fasık, size bir haber getirirse, onu 'etraflıca araştırın'. Yoksa cehalet sonucu, bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra işlediklerinize pişman olursunuz. (Hucurat Suresi, 6)**

CAHİLİYE TOPLUMUNDA HAYAT

nceki sayfalarda, müminlerle diğer insanlar arasındaki en önemli farkın, müminlerin Allah'ın sonsuz kudretinin farkında olmaları olduğunu belirtmiştik. Ayrıca Allah'ın varlığının farkında olan bir müminin tüm hayatını nasıl düzenlediğini ve düzenlemesi gerektiğini incelemiştik.

Allah'ın gücünü takdir edebilen ve dolayısıyla hayatını Allah rızası üzerine kuran bir insanın sahip olduğu en önemli özelliklerden biri de, Allah'ın dışındaki tüm varlıklardan "bağımsız"laşmasıdır. O, hayatını Allah'ın hoşnutluğunu kazanma, O'na "kul" olma hedefi üzerine kurduğuna göre, Allah'ın yarattığını ve kontrol ettiğini kavradığı tüm evrene artık değişik bir gözle bakacaktır. Yalnızca Allah'ı ilah olarak tanıdığı için, sahte ilahlar artık mümin için bir şey ifade etmeyecektir. Allah Kuran'da bu konuyu, Hz. İbrahim'in söylediğini bildirdiği şu sözlerle vurgulamıştır:

> **Kitap'ta İbrahim'i de zikret. Gerçekten o, doğruyu-söyleyen bir peygamberdi. Hani babasına demişti: 'Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve seni herhangi bir şeyden bağımsızlaştırmayan şeylere niye tapıyorsun?' (Meryem Suresi, 41-42)**

Mümin, yalnızca Allah'ın hoşnutluğunu aradığı, yalnızca O'na yalvardığı, yalnızca O'ndan istediği içindir ki, tüm yaratılmışlardan bağımsızlaşmıştır. Allah dışında hiç kimseyi hoşnut etme

ihtiyacı duymaz, Allah'tan başkasından medet ummaz. İnsanın gerçek özgürlüğü, zaten ancak, bu gerçeği kavrayarak Allah'a yönelmesiyle olur.

Gerçek imana sahip olmayanların hayatları ise, müminin tam tersine, sayısız sahte ilahın boyunduruğu altındadır. Böyle insanlar, hayatını sayısız insanı hoşnut etmeye adarlar. İnsanlardan yardım isteyip medet umarlar. Oysa kendi zihinlerinde ilahlaştırdıkları bu varlıklar da aynen kendileri gibi aciz birer "kul"dur. Elbette ki ilahlaştırdığı bu varlıklar onların isteklerine cevap veremezler, onları kurtaramazlar. Ölüm, bu sahte ilahların insana gerçekte hiçbir yararı olmadığını ortaya koyan en kesin gerçektir. Ama, bu hayali ilahların hayali olduklarını anlamak için ölümü beklemek, çok geç kalmak anlamına gelir. Allah Kuran'da, bu insanların içinde bulunduğu çıkmazı şöyle tarif eder:

Yardım görürler umuduyla, Allah'tan başka ilahlar edindiler. Onların (o ilahların) kendilerine yardım etmeye güçleri yetmez; oysa kendileri onlar için hazır bulundurulmuş askerlerdir. (Yasin Suresi, 74-75)

İşte mümin olmayanların hayatları bu çarpık temel üzerine kurulmuştur. Bu temelden dolayı müminlerle diğer insanlar arasındaki bir başka önemli fark doğar: Müminler kendilerine rehber olarak, Allah'ın onlara verdiği kıstasları kabul eder, Hak kitap olan Kuran'a ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetine uyarlar. Onların dini, Allah'ın Kuran'da tarif ettiği ve Peygamberimiz (sav)'in örnek hayatıyla tanıttığı İslam'dır.

Hayatlarını Allah'ın farkında olmadan sürdüren insanlar ise, elbette kendilerine rehber olarak, Allah'ın değil, zihinlerindeki sahte ilahların kıstaslarını kabul edeceklerdir. Onların dini, çok ilahlı bir dindir. İslam gibi tek ve değişmez bir bütünden oluşan

bir din değildir. Bunlar, kendilerine kıstas olarak, içinde bulundukları toplumun değerlerini aldıkları için, birbirinden farklı kural ve amaçlara sahip olurlar. Bu nedenle içinde bulundukları çok-ilahlı dinin farklı farklı türleri vardır.

Kiminin hayattaki amacı, para ve güç elde etmek, kimininki saygı gören ve sözü kabul edilen bir insan olmaktır. Kimisi hayatının amacını "iyi bir eş" bulup, "mutlu bir yuva kurmak" olarak belirler. Farklı hayat tarzları ve dolayısıyla farklı "din"ler ortaya çıkaran bu çeşitlilik, aslında başta da belirttiğimiz gibi, Allah'ın varlığını ve sınırlarını kavrayamama temeli üzerine kurulmuştur.

Oysa insanların yaratılışı, Allah'a kul olma ve Allah'a güvenme üzerine kuruludur. İnsan, sonsuz istek ve ihtiyaçlarını kendi kendine karşılamak imkanına sahip olmadığı için, yaratılıştan Allah'a bağlanmaya muhtaçtır. Dolayısıyla insan fıtratı, Allah'ı "Rab" (eğitici, yol gösterici, kural koyucu) olarak kabul etmeye yatkındır:

> **Öyleyse sen yüzünü Allah'ı birleyen (bir hanif) olarak dine, Allah'ın o fıtratına çevir; ki insanları bunun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratışı için hiçbir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran din (budur). Ancak insanların çoğu bilmezler. (Rum Suresi, 30)**

Nefsin kötü arzularına kapılmayıp, Allah'a iman eden halis bir mümin, tüm hayatı boyunca "ne yapması gerektiğini" O'nun kitabından ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetinden öğrenir, peygamberleri kendine örnek edinir. Müminin hayatı, inkar edenlerden tümüyle farklıdır. Dahası mümin, inkarcıların hiç bilmedikleri bazı gerçekleri yine Kuran'dan öğrenir. Örneğin Allah Kuran'da Kendisi'nden korkup sakınanlara her türlü durumda mutlaka bir çıkış yolu göstereceğini müjdelemiştir:

...Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, Kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir. Allah, herşey için bir ölçü kılmıştır. (Talak Suresi, 2-3)

Allah'ın kudretinin farkına varan ve O'nu hakkıyla tanıyan mümin hayatını Allah'a teslim edecektir. Çünkü bilir ki, "kim Allah'a tevekkül ederse, O, ona yeter". Bir ayette Hz. Yakub'un oğullarına bu konuda verdiği bir öğüt şöyle haber verilmektedir:

... Ben size Allah'tan hiçbir şeyi sağlayamam (gideremem). Hüküm yalnızca Allah'ındır. Ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnızca O'na tevekkül etmelidirler." (Yusuf Suresi, 67)

Bu gerçeği kavrayan mümin, hayattaki görevinin Allah'ın hükümlerini uygulamaktan başka birşey olmadığını görecektir. Onun görevi de, "mesleği" de budur. Ancak Allah yolunda çabalamakla sorumludur. Herşeyi Allah'tan istemektedir çünkü kendisine herşeyi veren Allah'tır. Müminlerin bu sözlerini Allah Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım. Ben, onlardan bir rızık istemiyorum ve onların beni doyurup-beslemelerini de istemiyorum. Hiç şüphesiz, rızık veren O, metin kuvvet sahibi olan Allah'tır. (Zariyat Suresi, 56-58)

Dolayısıyla Kuran'da tarif edilen ahlaka sahip bir mümin için "gelecek korkusu" diye bir şey söz konusu olamaz. Bu korku ancak, hayatı, birbirinden bağımsız milyonlarca sahte ilahın ara-

sındaki bir çekişme olarak görenlere özgüdür. Olayların Allah'ın kontrolünde ve kader dairesi içinde işlediğini bilmeyen bu insan, "kendi hayatını kurtarma" mücadelesi vermesi gerektiğini sanmaktadır. "Rızkı"nı "taştan çıkarması" gerektiği düşüncesindedir. Böyle düşündüğü için de, böyle karşılık görür...

Bediüzzaman Said Nursi, Allah'ı tanımayanların, insanın asıl görevinin kulluk olduğunu anlayamadıklarını anlattıktan sonra şöyle der:

> "...'Hayat bir cidaldir (çatışmadır)' diye eblehane (akılsızca) hükmetmişler."

İşte bu, "hayat bir çatışmadır" mantığından doğan ruh hali, Kuran ahlakını yaşamayanların sahip olduğu dinin temel özelliklerinden biridir. Söz konusu mantık nedeniyle bu insanlar, sürekli sıkıntı ve huzursuzlukla dolu bir ruh hali içinde yaşarlar. Şöyle ki;

-Bu kimselerin büyük bölümü, müminlerin tam aksine, bencil, çıkarcı, küçük hesaplar peşinde koşan, tek derdi "çıkarını kollamak" olan insanlardır.

-Fedakarlıktan, fedakarlığın getirdiği incelikten haberleri yoktur. Sevgileri çıkara dayalıdır: Bir insanı, o insanda olan güzel özelliklerden dolayı değil, sadece "çıkar için" severler.

-Tabi kendilerini sevdiklerini söyleyen başka insanların da aynı şekilde sevdiğini bilmektedirler. Bu nedenle hiçbir zaman sadakat ve vefa ortamında yaşayamazlar. Hep "ya benden daha zenginini, daha güzelini, daha yakışıklısını bulup da beni terk ederse" endişesi içindedirler.

-Kıskançtırlar. Bu nedenle güzellikten ve iyilikten zevk almayı bilmezler. Örneğin bir insanın güzelliğine bakıp, ondan zevk alacak ve "Allah ne güzel yaratmış" demenin huzurunu yaşayacak yerde, "neden bu güzellik bende yok da onda var" kuruntusuy-

la kendilerini yerler.

-Allah'ın nimetine şükretmeyi ve kendilerine verilenle yetinmeyi bilmezler. Bu nedenle hep "daha fazlası"nı isterler. Bu istek hiçbir zaman tatmin edilemez ve sürekli bir rahatsızlık kaynağı olur.

-Aciz ve zayıf olduklarını kabul edip Allah'tan yardım dilemezler. Allah'a büyüklenerek, O'ndan yardım istemeyerek acizlik ve zayıflıklarının yok olacağını zannederler. Oysa böyle yapmakla acizlikleri ve zayıflıkları yok olacak değildir. Bu kez insanlardan medet umarlar. Ama karşılarındaki de kendileri gibi yalnızca çıkarlarını düşünen, aciz biridir ve gerçek anlamda şefkat ve merhamet göstermekten yoksundur. Dolayısıyla beklentilerine ulaşamadıkları için sık sık "bunalım" geçirir, karakter çöküntüleri yaşarlar.

-Affedicilik ve hoşgörüden yoksundurlar. Bu nedenle aralarındaki en ufak bir anlaşmazlık, çatışma ve kavgaya dönüşebilir. Her iki taraf da çoğu zaman alttan almayı kendi gururuna yediremez. Bu nedenle sık sık büyük kavgalar ederler.

-Allah'ın koruması ve kontrolü altındaki bir dünyada değil, tek kuralın "galip gelmek" olduğu vahşi bir ormanda yaşadıklarını düşünürler. Kendi sapkın düşüncelerine göre, bu "orman"da yaşayabilmek için sert, saldırgan ve egoist olmaları gerekmektedir. Böyle düşündükleri için de böyle "karşılık" görürler: Ya cahiliye deyimiyle "küçük balık" olup yutulurlar, ya da "büyük -ve zalim- balık" olup diğerlerini yutarlar.

Gerçek imanı yaşamayan, tarif edilen çarpık ahlak anlayışına göre hareket eden insanların bulunduğu hemen her toplumun kuralları yukarıda sayılan gibidir. Rabbimiz Kuran'da, bu toplumları Kendisi'nin ve ahiretin farkında olmadıkları için- "cahiliye" toplumları olarak tanıtmıştır. Rabbimiz'in Kuran'da bildir-

diği gibi bir türlü akıllanıp Allah'a teslim olmayan İsrailoğulları da, Hz. Musa tarafından cahil olarak tanımlanmıştır. Konuyla ilgili ayetler şöyledir:

İsrailoğullarını denizden geçirdik. Putları önünde bel büküp eğilmekte olan bir topluluğa rastladılar. Musa'ya dediler ki: "Ey Musa, onların ilahları (var; onların ki) gibi, sen de bize bir ilah yap." O: "siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz" dedi.

"Onların içinde bulundukları şey (din) mahvolucudur ve yapmakta oldukları şeyler (ibadetler) de geçersizdir. O sizi alemlere üstün kılmışken, ben size Allah'tan başka bir ilah mı arayacağım?" (Araf Suresi, 138-140)

Ama biraz önce de belirttiğimiz gibi, "cahiliye" tek bir bütün değildir. Böyle bir toplumun içinde, hepsi aynı "cahillik" özelliğiyle damgalanmış olmasına karşın, birbirinden farklı kesimler olabilir. Bu kesimler genelde, "cahiliye"nin değer verdiği kıstasları -ki en başta ekonomik güç gelir- elde edip etmemiş olmalarına göre ayrılır.

"Cahiliye" Toplumunda İnsan Değerlendirmenin Ölçüsü

Müslümanlar için, insanları değerlendirmenin ölçüsü "takva"dır (Allah'tan korkup-sakınma ölçüsü, Allah'a yakınlık). İman sahibi olmayanların oluşturduğu cahiliye toplumunda ise, insanlar hem kendilerini hem de diğer insanları büyük ölçüde "para" kıstasına göre değerlendirirler.

Durum böyle olunca, cahiliye toplumunda pek çok çarpık mantık ortaya çıkar;

-Bol parası olan biri, son derece basit ve ahlaksız da olsa, "ca-

hiliye" toplumunda saygı görecektir.

-Toplumda oluşan bu kural nedeniyle, söz konusu "paralı ama ahlaksız" kişi de kendisinin çok "saygıdeğer" bir kişi olduğunu sanacaktır.

-"Para" böylesine önemli bir kıstas olunca, "parasız" olanlar da otomatik olarak, "paralı"ların tam tersine belirli bir eziklik ve güvensizlik duygusu yaşayacaklardır. Özellikle "paralı"ların yanında, "parasız" olanların bu tavrı hemen belli olur. Maddi durumu kötü olan kişi, belki karşısındaki zenginin son derece ahlaksız ve basit bir kişi olduğunu, kendisinin ondan ahlaken daha üstün olduğunu fark edecek, ama o da hala "cahiliye"nin değer yargılarının etkisinde olacaktır: "Parasız" olmanın getirdiği ezikliği kolay kolay yenemeyecektir.

-Paranın bu kadar önemli kıstas olduğu cahiliye toplumunda, doğal olarak büyük bir ahlaki dejenerasyon yaşanacaktır. Rüşvet, yolsuzluk, sahtekarlık gibi kavramlar günlük hayatın bir parçası haline gelecektir. En büyük değer para olduğu için, parayı elde etmeye yarayan her yöntem, ne kadar ahlaksız ve adaletsiz de olsa, meşruiyet kazanacaktır.

Kuran'daki Karun kıssası ile, Allah, cahiliye toplumunun söz konusu "para merkezli" olma özelliğini en güzel biçimde şöyle anlatır:

Gerçek şu ki, Karun, Musa'nın kavmindendi, ancak onlara karşı azgınlaştı. Biz, ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarları, birlikte (taşımaya) davranan güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Hani kavmi ona demişti ki: "Şımararak sevinme, çünkü Allah, şımararak sevince kapılanları sevmez. Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen

de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez." Dedi ki: "Bu, bende olan bir bilgi dolayısıyla bana verilmiştir." Bilmez mi, ki gerçekten Allah, kendisinden önceki nesillerden kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü ve insan-sayısı bakımından daha çok olan kimseleri yıkıma uğratmıştır. Suçlu-günahkarlardan kendi günahları sorulmaz. Böylelikle kendi ihtişamlısüsü içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını istemekte olanlar: "Ah keşke, Karun'a verilenin bir benzeri bizim de olsaydı. Gerçekten o, büyük bir pay sahibidir" dediler. Kendilerine ilim verilenler ise: "Yazıklar olsun size, Allah'ın sevabı, iman eden ve salih amellerde bulunan kimse için daha hayırlıdır; buna da sabredenlerden başkası kavuşturulmaz" dediler. Sonunda onu da, konağını da yerin dibine geçirdik. Böylece Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı. Ve o, kendi kendine yardım edebileceklerden de değildi. Dün, onun yerinde olmayı dileyenler, sabahladıklarında: "Vay, demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır. Eğer Allah, bize lütfetmiş olmasaydı, bizi de şüphesiz batırırdı. Vay, demek gerçekten inkar edenler felah bulamaz" demeye başladılar. İşte ahiret yurdu; Biz onu, yeryüzünde büyüklenmeyenlere ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere (armağan) kılarız. (Güzel) Sonuç takva sahiplerinindir. (Kasas Suresi, 76-83)

Ayetlerden anlaşıldığı gibi, Karun ve ona özenenler klasik bir cahiliye toplumudur. Tüm mülkün Allah'ın olduğunu ve

Allah'ın, mülkü dilediğine verdiğini kavrayamamışlardır. Karun, kendisine verilen mülkün "onda olan bir üstünlük nedeniyle" verildiğini sanmaktadır. Oysa;

-Herşeyin Yaratıcısı Allah olduğuna göre, herşeyin gerçek sahibi de O'dur. İnsanlar, tümü Allah'a ait olan bu mülke yalnızca geçici bir süre için "emanetçi" derecesinde sahip olabilirler.

-İnsanlara verilmiş olan nimetler, onlarda olan bir üstünlük ya da özellikten dolayı değil yalnızca bir nimet ve imtihan olarak verilmiştir. "Gururlanmak" için değil, "şükür" etmek için verilmiştir. Eğer bu anlaşılamazsa, sahip olunan mülk, hem dünyada ve hem de ahirette insana mutluluk ve kurtuluş getirmeyecektir.

-Mülk, cimrilik ederek "biriktirip-yığmak" için değil, Allah rızası için kullanılmak üzere verilir. Böyle yapmayanların sonunu Allah Kuran'da şöyle bildirir:

> **Allah'ın, bol ihsanından kendilerine verdiği şeylerde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Hayır; bu, onlar için şerdir; kıyamet günü, cimrilik ettikleriyle tasmalandırılacaklardır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah yaptıklarınızdan haberi olandır. (Al-i İmran Suresi, 180)**

-Mümin Allah'ın verdiği mülkü, akılcı bir biçimde, Allah rızası için harcarken, bunun bitip-tükeneceğinden de korkmamalıdır. Rabbimiz Kuran'da bu tehlikeye dikkat çekip, şeytanın insanı **"fakirlikle korkuttuğu"** (Bakara Suresi, 268) hatırlatmıştır, ve Kendi yolunda harcanan (infak edilen) malın yerine, bir başkasını vereceğini de bildirmiştir. Konuyla ilgili ayet şöyledir:

De ki: "Şüphesiz benim Rabbim, kullarından rızkı dilediğine genişletip-yayar ve ona kısar da. Her neyi infak ederseniz, O (Allah), yerine bir başkasını verir; O, rızık verenlerin en hayırlısıdır." (Sebe Suresi, 39)

Yukarıda bahsettiğimiz Karun kıssası aslında cahiliye toplumlarının genel bir karakterini ortaya koymaktadır. Ayetleri dikkatlice değerlendirdiğimizde, Karun'un, aslında "cahiliye" toplumunda bulunan bir karakteri temsil etmekte olduğunu görmekteyiz. Bu karakter, cahiliye toplumu içinde zenginliği ve itibarıyla dikkati çeken kimselerdir.

Ayetlerde ayrıca Karun'a özenenler anlatılmaktadır. Bunlar da Karun'la aynı cahil anlayışı paylaşmakta, mülkün sahibinin Allah olduğunu anlayamamaktadırlar. Dolayısıyla Karun'u ve sahip olduklarını gözlerinde büyütmektedirler.

Cahiliyenin telkininden kurtulmuş olanlarsa yalnızca müminlerdir. Onlar;

-Kıstaslarının para değil, iman olduğunu ve mülkün gerçek sahibinin Allah olduğunu kavramış oldukları için, Karun'un özenilecek değil, acınacak durumda olduğunu görebilmişlerdir.

-Cahiliye toplumunun üyeleri gibi, ancak Karun'un mülkü yok olduktan sonra "Demek ki Allah, kullarından dilediğinin rızkını genişletip-yaymakta ve kısıp-daraltmaktadır" dememişler, aynı gerçeği baştan görüp-bilmişlerdir.

Benzer bir durum, Allah'ın Kehf Suresi'nde anlattığı "bahçe sahipleri"nde de görülür. Kendisine bol nimet ve mülk verilip de aynı Karun gibi kendini bunların gerçek sahibi sanan insanla, Allah'a iman eden O'ndan korkup-sakınan mümin arasındaki farkı Rabbimiz ayetlerde şöyle anlatır:

Onlara iki adamın örneğini ver; onlardan birine iki üzüm bağı verdik ve ikisini hurmalıklarla donattık,

ikisinin arasında da ekinler bitirmiştik. İki bağ da yemişlerini vermiş, ondan (verim bakımından) hiçbir şeyi noksan bırakmamış ve aralarında bir ırmak fışkırtmıştık. (İkisinden) Birinin başka ürün (veren yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm." Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. "Kıyamet-saati'nin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım." Kendisiyle konuşmakta olan arkadaşı ona dedi ki: "Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam. Bağına girdiğin zaman, 'MaşaAllah, Allah'tan başka kuvvet yoktur' demen gerekmez miydi? Eğer beni mal ve çocuk bakımından senden daha az (güçte) görüyorsan. Belki Rabbim senin bağından daha hayırlısını bana verir, (seninkinin) üstüne gökten 'yakıp-yıkan bir afet' gönderir de kaygan bir toprak kesiliverir. Veya onun suyu dibe göçüverir de böylelikle onu arayıp-bulmaya kesinlikle güç yetiremezsin."

(Derken) Onun ürünleri (afetlerle) kuşatılıverdi. Artık o, uğrunda harcadıklarına karşı avuçlarını (esefle) ovuşturuyordu. O (bağın) çardakları yıkılmış durumdaydı, kendisi de şöyle diyordu: "Keşke Rabbime hiç

kimseyi ortak koşmasaydım."

Allah'ın dışında ona yardım edecek bir topluluk yoktu, kendi kendine de yardım edemedi. İşte burada (bu durumda) velayet (yardımcılık, dostluk) hak olan Allah'a aittir. O, sevap bakımından hayırlı, sonuç bakımından hayırlıdır. (Kehf Suresi, 32-44)

Maddi Değerlere Aşırı Önem Verenler

Kuran-ı Kerim'in birçok kıssasında, Müslümanların karşılaştığı, kendilerine din ahlakını tebliğ ettikleri ve çoğunlukla olumsuzluklarına karşı fikri mücadele içinde oldukları bir kesim anlatılmıştır. Neredeyse bütün peygamber kıssalarında bildirilen bu insanların özellikleri de ayetlerde çok açık bir biçimde haber verilmiştir.

Rabbimiz Kuran'da, bu topluluğu, "kavmin önde gelen büyüklenenleri", "refah içinde şımaranlar", "günah üzerinde ısrarlı davrananlar", "haksız yere böbürlenenler" gibi ifadelerle tanıtmıştır. Bu kimselerin ortak özellikleri, kendilerine verilen güç ve imkanları, Allah'a isyan ve yeryüzünde bozgunculuk yönünde kullanmalarıdır. Ayetlerde şöyle bildirilmiştir:

Biz hangi ülkeye bir uyarıcı gönderdikse, mutlaka oranın 'refah içinde şımaran önde gelenleri: 'Gerçekten biz, sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyi tanımıyoruz' demişlerdir. Ve: 'Biz mallar ve evlatlar bakımından daha çoğunluktayız ve bir azaba uğratılacak da değiliz' de demişlerdir. (Sebe Suresi, 34-35)

Ayetlerde haber verilen bilgiler doğrultusunda söz konusu bu kesimin özelliklerini şöyle sayabiliriz;

- Kendilerine verilen refah, "mallar ve oğullar", söz konusu kesimin iyice böbürlenmesine, Allah'ı tanımayıp, O'na başkaldırmalarına (Allah'ı tenzih ederiz) neden olur:

Ad (kavmin)e gelince; onlar yeryüzünde haksız yere büyüklendiler ve dediler ki: "Kuvvet bakımından bizden daha üstünü kimmiş?" Onlar, gerçekten kendilerini yaratan Allah'ı görmediler mi? O, kuvvet bakımından kendilerinden daha üstündür. Oysa onlar, Bizim ayetlerimizi (bilerek) inkar ediyorlardı. (Fussilet Suresi, 15)

Ancak burada şunu da belirtmekte fayda vardır: Geniş maddi olanaklara sahip olmak olumsuz bir özellik değildir. Ancak kişinin bu olanakları kendisine verenin Yüce Allah olduğunun farkında olması ve sahip olduğu herşey için Allah'a şükretmesi gerekir. Yanlış olan, insanların dünya hayatında kendilerine sunulan imkanlar nedeniyle kibirlenmeleri ve bunun inkarlarına vesile olmasıdır. Nitekim Kuran'da kötü özellikleri ibret olarak bildirilen kişiler de böyle bir yanlışa yönelen insanlardır.

- Müminlerin Kuran ahlakını tebliğ ederken en çok tepki aldıkları topluluğu da çoğu zaman yine bu "refah içinde şımaran önde gelenler" oluşturur. Söz konusu kesim, Allah'a teslim olmayı ve ellerindeki imkanları O'nun istediği biçimde kullanmayı kabul etmediklerinden, müminlere öfke duyarlar. Örneğin Mekkeli müşrikler arasında bu öfkeleri nedeniyle sevgili Peygamber Efendimiz (sav)'i tutuklamaya, yaşadığı yerden zorla çıkarmaya ve öldürmeye kalkışanlar bile olmuştur:

Hani o inkar edenler, seni tutuklamak ya da öldürmek veya sürgün etmek amacıyla, tuzak kuruyorlardı. Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir dü-

zen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır. (Enfal Suresi, 30)

Kuran ayetlerinde detaylı olarak özellikleri bildirilen bu ahlaktaki toplulukların benzer örneklerine günümüzde de bazı toplumlarda rastlamak mümkündür. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, dejenere bir hayat yaşayan, her türlü ahlaki sapkınlığı sözde meşru gören ve maddi olanakları fazla olduğu için toplumun önde gelen sınıfını oluşturan bu insanlar, toplumsal ahlaki çöküntüyü meydana getiren temel unsurlardandır. Her türlü cinsel sapıklığın yaşandığı, uyuşturucu ve alkol tüketiminin çok yüksek seviyelerde olduğu sapkın eğlence anlayışına sahip bu toplulukların neden olduğu manevi çöküntü, bazı Güney Amerika, Güney Asya ve Batı ülkelerinde açıkça görülebilir.

Ancak unutulmamalıdır ki, ahlaksızlık, sahtekarlık, dolandırıcılık, haksızlık ve adaletsizlik üzerine bina edilmiş hiçbir sistem kalıcı olmaz. Her türlü batıl ve dejenere sistem yok olmaya mahkumdur. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şu şekilde haber verilmiştir:

(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıp-kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. (Fatır Suresi, 43)

Görüldüğü gibi, yeryüzünde büyüklük taslayan, sahip olduğu imkanlar nedeniyle şımarıklığa kapılan, bu imkanları ahlaksız

bir hayat yaşamak ve yaşatmak için kullanan her grubun, yenilgiye uğrayacak olması Allah'ın bir kanunudur. Ama tüm bu insanlar dünyadayken tevbe edip, kötülükten vazgeçme imkanına sahiptirler. Böyle bir sisteme dahil olan kişiler, Allah'ın her zaman için bağışlayan olduğunu, bu yoldan dönüp iman eden, vatanının ve milletinin hayrı için çalışmaya başlayan, iyiden ve haktan yana tavır koyan kişileri affeden olduğunu unutmamalıdırlar.

Kim doğru yola uyarsa, öncelikle kendi iyiliği için doğru yola uymuş olur. Buna rağmen kim tekrar kötülüğe ve sapkınlığa dönerse, kuşkusuz Rabbimiz azabı pek şiddetli olandır. Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

> **Kim hidayete ererse, kendi nefsi için hidayete erer; kim de saparsa kendi aleyhine sapar. Hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Biz, bir elçi gönderinceye kadar (hiçbir topluma) azab edecek değiliz. (İsra Suresi, 15)**

Cahiliye Toplumunda Ahlak

Kuran'da Allah'ın tarif ettiği müminlerin ahlakı Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuruludur. "Cahiliye" toplumunda ise, değer yargısı "takva" üzerine kurulu olmadığı için, ahlak anlayışı da çarpıktır;

-"Cahiliye" toplumu, Allah'ın sonsuz kudretinin farkında olmadığı için, ahlak anlayışını "insanlar ne der" kıstası üzerine dayandırmıştır. Bu durumda ahlak dışı bir davranış, toplumun diğer üyelerinin görmediği ve bilmediği bir ortamda rahatça yapılabilir. Ya da bu ahlak dışı anlayışa, toplumun diğer üyelerinin bu davranışı meşru görmesini sağlayacak yeni isim ve şekiller bulunur.

Örneğin, fuhuşun ahlak dışı bir davranış olduğunu "cahiliye" toplumunda da çoğu kişi kabul eder. Bu nedenle bu toplumun üyelerinin bir kısmı fuhuş yapsa da "ben fuhuş yapıyorum" diye açıkça söylemez. Ama kimsenin görmediği ve bilmediği bir biçimde bu eylemi rahatlıkla yapabilir.

Bunu, cahiliye insanlarının yaşamlarının hemen her anında izlemek, günün her saatinde çeşitli örnekleriyle görmek mümkündür.

Sonsuza Kadar Yaşama İsteği

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

Allah'ın ve ahiretin varlığının farkında olmayan "cahiliye" toplumu mensuplarının en belirgin özelliklerinden biri, "hiç ölmeyecekmişçesine" yaşamalarıdır. Bu toplumda ölüm, herkesin bildiği ama kesinlikle söz etmediği, adını ağzına almadığı bir konudur. Tüm hesaplar ölüm yok sayılarak yapılır. Sanki "bu dünya"da sonsuza dek yaşayacakmış gibi servet biriktirilir. Tüm hesaplar, ölüm göz önünde bulundurulmadan yapıldığı için, bu kaçınılmaz sondan bahsetmek "şom ağızlılık, patavatsızlık" olarak kabul edilir.

İşte cahiliye insanlarının çarpık bir mantık üzere yaşadıklarının en açık göstergelerinden biri de budur. Her insan, **"her nefis ölümü tadıcıdır"** (Al-i İmran Suresi, 185) hükmü gereği mutlaka öleceğine göre, ölüm gerçeği hesaba katılmadan kurulan bir hayat elbette çürük bir temel üzerine kurulmuş olur.

Oysa insan biraz aklını kullanmalıdır;

-Kendisine sonsuz yaşama isteği verildiğine göre, neden ortalama 60-70 yıl gibi kısa bir süre yaşatılıp sonra da hayatına son verildiğini oturup düşünmelidir.

-Ölümü düşünmeyerek hiçbir şekilde ölümden kaçamadığını, ancak avcıdan kaçmak için kafasını kuma sokan devekuşu gibi akılsızlık yaptığını fark etmelidir.

-Kendini en mükemmel bir biçimde, bir spermden yaratan Allah'ın, onu yeniden diriltip yaşatma gücüne sahip olduğunu kavramalıdır.

-Ve onu öldükten sonra yeniden diriltip yaşatacağını yüzlerce ayette vaat eden ve haber veren Allah'ın, bu sözünü elbette tutacağını bilmelidir.

O zaman ölümün yokoluş değil, ahirete geçiş kapısı olduğunu kavramaya başlayabilir.

-Bu durumda ölümden korkmanın bir anlamı olmadığını anlayabilir. Zaten ölümden korkmanın bir faydası yoktur; çünkü ölümden kaçılamaz. Herkes kaderinde belirlenmiş zamanda ölecektir. Ölüm korkusuna kapılanları, Allah Kuran'da şöyle uyarmıştır:

> **...Onlar, sana açıklamadıkları şeyi içlerinde gizli tutuyorlar, "Bu işten bize bir şey olsaydı, biz burada öldürülmezdik" diyorlar. De ki: "Evlerinizde olsaydınız da üzerlerine öldürülmesi yazılmış olanlar, yine devrilecekleri yerlere gidecekti..." (Al-i İmran Suresi, 154)**

Ama ahirete geçiş kapısı olan ölüm, ancak hayatını Allah rızasına uygun olarak değerlendirenler için mutluluk ve kurtuluşa açılır. Allah'tan yüz çevirmiş olanlar içinse, ölüm kesin bir yıkım ve felaketin başlangıcıdır. Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşayarak Allah'ı unutanların, ölüm geldiğinde duyacakları pişmanlığın bir

şey ifade etmeyeceğini Rabbimiz Kuran'da haber vermiştir:

Tevbe; ne, kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 18)

Sonunda, onlardan birine ölüm geldiği zaman, der ki: "Rabbim, beni geri çevirin. Ki, geride bıraktığım (dünya)da salih amellerde bulunayım." Asla, gerçekten bu, yalnızca bir sözdür, bunu da kendisi söylemektedir. Onların önlerinde, diriltilip kaldırılacakları güne kadar bir engel (berzah) vardır. (Müminun Suresi, 99-100)

Kendini Allah'a adamayan herkes -Allah'ın dilemesi dışında- bu pişmanlığı yaşayacaktır.

Öyleyse, madem hayat çok kısadır, bu hayattan sonra sonsuz bir gerçek hayat vardır ve madem o sonsuz hayat, bu dünyada Allah'ın rızasını arayarak kazanılacaktır; bu durumda;

-İnsanın buradaki kısa ve değersiz hayatından çok, ölümden sonra başlayacak gerçek hayatını düşünmesi gerekir. Bu yüzdendir ki, bu gerçeği kavramış olan müminler **"katıksızca (ahireti asıl) yurdu düşünüp-anan ihlas sahipleri"**dirler. (Sad Suresi, 46)

-Dünyada elde edilecek servet ve imkanlara tutkuyla bağlanmanın bir anlamı yoktur. Kimse ne malını, ne güzelliğini, ne kuvvetini ne ailesini, ne de şöhretini ahirete götüremez. Bunların hiçbiri mezardaki insana eşlik edemez. Mezara giren yalnızca kefene sarılı bir bedendir; o da kısa bir süre içinde kurtlanıp çürümeye başlayacaktır.

-Bu dünyadan ahirete götürülecek tek şey Allah rızası için yapılmış olan salih amel ve ibadetlerdir. O zaman bu dünyada

kısa bir süre için insana verilmiş olan nimetler (sağlık, güzellik, servet vb.), ahirette ebedi olarak ve çok daha güzeliyle yeniden insana verilecektir.

-Bu gerçeği kavramayıp da malını ve bedenini Allah rızası için harcamaktan kaçınıp "cimrilik" eden, kendi ahiretini mahvetmekte ve asıl kendine cimrilik etmektedir. Konuyla ilgili bir ayet şöyledir:

İşte sizler böylesiniz; Allah yolunda infak etmeye çağrılıyorsunuz; buna rağmen bazılarınız cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse, artık o, ancak kendi nefsine cimrilik eder. Allah ise, Ganiy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır; fakir olan sizlersiniz. Eğer siz yüz çevirecek olursanız, sizden başka bir kavmi getirip-değiştirir. Sonra onlar, sizin benzeriniz de olmazlar. (Muhammed Suresi, 38)

Bunları kavrayamayan ve dünyaya büyük bir sevgiyle bağlanmış olanlar, kendilerini sözde "ölümsüz"leştirmeye çalışırlar. "Geride adını sürdürecek bir şey bırakmak" isteği bundandır. Bunun çeşitli şekilleri vardır:

-Bazıları arkalarında "adlarını sürdürecek" eserler bırakmayı dener. Allah Kuran'da bu tavrı şöyle haber verir:

"Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip (yararsız bir şeyle) oyalanıp eğleniyor musunuz? Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz?" (Şuara Suresi, 128-129)

-Bu psikolojinin en belirgin örneklerinden biri de "çocuk yetiştirmeye" karşı olan aşırı istektir. Ahireti ummayanlar, geride adlarını anıp-sürdürecek çocuklar bırakma hevesinde olurlar genelde. Özellikle erkek çocuk istenmesinin de nedeni bu-

dur. "Çocuk sahibi olma" tutkusunun dünya hayatının geçici süsü olduğunu Rabbimiz bir başka ayette şöyle haber verir:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

Elbette insanın güzel ahlaklı, hayırlı insanlar yetiştirmek istemesi makbuldür. Ancak cahiliyenin çarpık sisteminde insanların bu isteğinin nedeni Allah'ın razı olması değil, kendi enaniyetlerini tatmin etmek, kendilerince dünyada kalıcı bir isim bırakmaktır.

Oysa Kuran'a baktığımızda müminlerin çocuk sahibi olmayı, ancak Allah'ın rızası için gerekli olduğunda istediklerini görüyoruz. Çoğu peygamber, yaşadıkları dönem ve ortamda böyle bir imkanları olmadığı için uzun süre çocuk sahibi olmamış, ancak yaşlandıklarında kendilerinden sonra din ahlakını anlatıp-savunmaya devam etmesi için Allah'tan çocuk istemişlerdir.

Cahiliye Toplumundaki Din Anlayışı

Şimdiye dek özelliklerini saydığımız, Allah'ı gerektiği gibi takdir edemeyen, bu nedenle de "cahil" olma özelliğini taşıyan toplum yapısı, dini de kendi çarpık mantık ve inanışları doğrultusunda yorumlamıştır. Bunun sonucunda ortaya çıkmış olan

din anlayışı, Kuran'da Allah'ın emrettiği gerçek dinden çok farklıdır. Rabbimiz Kuran'da Hz. Muhammed (sav)'in getirdiği dini, **"...insanların "ağır yüklerini, üzerlerindeki zincirleri indiren..."** (Araf Suresi, 157), "içinde hiçbir zorluk bulunmayan" bir din olarak tanıtmaktadır:

> **...O, sizleri seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, atanız İbrahim'in dininde olduğu gibi. O, bundan daha önce de, bunda (Kur'an'da) da sizi "Müslümanlar" olarak isimlendirdi... (Hac Suresi, 78)**

Kuran'da insanlar, düşünmeye, tabi oldukları yanlış inanç ve yolları fark ederek Allah'ın istediği şekilde bir yaşam tarzına çağrılmaktadırlar.

Cahiliye toplumu ise Kuran'ın çok net ve anlaşılır mesajını görmezlikten gelerek, İslam adına koyu taassuplu bir dini türetmiştir. Cahiliyenin oluşturduğu bu çarpık din anlayışının bazı özelliklerini şöyle sayabiliriz:

-Kuran'da Allah'ın tarif ettiği din, insanı yalnızca Allah'a kul olmaya ve O'ndan başka varlıkların boyunduruğundan sıyrılarak özgürleşmeye çağırır. Buna göre insan yalnızca Allah'ın rızasını aramakla sorumludur, başkalarının hoşnutluğunu aramak gibi bir zorunluluğu yoktur. Cahiliye ise, dini Allah'ın rızasını aramak ve dolayısıyla özgürleşmek için bir yol olarak değil de, toplumsal bir kurum olarak anlamıştır. Cahiliyenin bu hatalı anlayışına göre din, insanın üzerindeki toplumsal baskıları güçlendiren bir etkendir. Böylece bu sahte din, "insanlar ne der?" korkusuna dayalı ve gerçek din ahlakından tümüyle ayrı bir yapıya girmiştir.

-Kuran ahlakını bu şekilde anlayan cahiliye, onu gelenekle özdeşleştirmiştir. Yerel adet ve inanışlar dine eklenmiş, dindar

olmak, atalardan gelen geleneklere bağlı olmakla aynı şey haline getirilmiştir. Halbuki, Kuran'da Allah'ın tarif ettiği ve Peygamberimiz (sav)'in yaşamında en güzel örneklerini gördüğümüz dinin bunlarla hiçbir ilgisi yoktur. Kuran'da Rabbimiz, yalnızca Kendi sınırlarını ve Peygamber (sav)'in sünnetini ölçü almayı emreder. Tarih boyunca peygamberler hakkın karşısına atalarından öğrendikleri inançlarla çıkmaya kalkışanlarla mücadele etmişlerdir. Onların bu ahlaklarını Allah ayetlerde şöyle haber vermiştir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)

Aynı konu, Maide Suresi, 104; Enam Suresi, 91; Araf Suresi, 28 ve daha pek çok ayette tekrarlanır.

-Dini toplumsal bir kurum olarak algılayan ve gelenekle özdeşleştiren bazı cahiliye insanları, bu tavırlarının doğal bir sonucu olarak dini akılcılıktan ayırmışlardır. Oysa Allah'ın Kuran'da bildirdiğine göre akıl, mümin olmanın gereğidir. Müminler sürekli düşünmeye, araştırmaya ve Allah'ın ayetlerini bu yolla görüp tanımaya davet edilirler. İman ve akıl birbiri ile bağlantılıdır; aklı kullanmanın bir sonucu olarak iman edilir, akıl kullanıldıkça iman daha da güçlenir. Cahiliye ise, imanı sırf "inanç"tan ibaret sanmıştır. Allah'ın varlığını ve sıfatlarını akıl yardımıyla değil de, sırf geleneksel bilgilere körü körüne inanma olarak anlamıştır. Bu nedenle cahiliyenin sahip olduğu Allah inancı son derece zayıftır. Bu zayıf inancın yıkılmaması için de, "dini konuları fazla düşünürsen imanın gider" gibi Kuran dışı, saçma bir mantık geliştirmişlerdir.

-Aynı mantıkla cahiliye düşüncesi dine yeni yeni kurallar getirmekte, helalleri haram yapmakta bir sakınca görmemiştir. Kuran'da birçok insanın sıkıntısını duyduğu bu "yasakçılık" mantığının yanlışlığına Allah sık sık dikkat çeker:

De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. De ki: "Rabbim yalnızca çirkin-hayasızlıkları -onlardan açıkta olanlarını ve gizli olanlarını,- günah işlemeyi, haklı nedeni olmayan 'isyan ve saldırıyı' kendisi hakkında ispatlayıcı bir delil indirmediği şeyi Allah'a şirk koşmanızı ve Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır." (Araf Suresi, 32-33)

Ne oluyor ki size, kaçınılmaz bir ihtiyaçla karşı karşıya kalmanız dışında, O, size haram kıldıklarını ayrı ayrı açıklamışken, üzerinde Allah'ın ismi anılan şeyleri yemiyorsunuz? Gerçekten çoğu, bir ilim olmaksızın kendi heva (istek ve tutku)larıyla (kimilerini) saptırıyorlar. Şüphesiz, senin Rabbin haddi aşanları en iyi bilendir. (Enam Suresi, 119)

Ey iman edenler, Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın ve haddi aşmayın. Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez. (Maide Suresi, 87)

-Cahiliyenin oluşturduğu tüm bu dejenerasyon sonucunda İslam, bir "bedevi dini" olarak tanıtılmak istenmiştir. Oysa gerçek böyle değildir. Peygamberler, yaşadıkları dönemlerin en medeni insanlarıdır. Son derece kültürlü ve estetik değerlere

sahip kişilerdir. Hz. Süleyman bunun en açık örneklerinden biridir. Sarayı mimari harikalarla, estetik mekanlarla doludur.

Müslüman olmak, geleneksel kültüre bağlı olmak, nostaljik şeylerden zevk almak demek değildir. "Doğulu" olmak yani tek bir kültüre bağlı olmak demek de değildir. Müslüman olmak Allah'a kul olmak ve O'nun verdiği nimetleri O'na şükrederek kullanmaktır. Allah'ı tanımanın ve gerçekten üstün ahlaklı bir insan olabilmenin çabasıdır.

Gerçek Müslüman, kendisini yaratan sonsuz kudret sahibi Allah'ın rızasını arayan, O'nun rızasından başka hiçbir maddi veya manevi karşılık beklentisi içinde olmayan kişidir.

İşte Müslümanlığın tanımlarından biri budur.

ALLAH'TAN BAŞKA İLAHLAR EDİNENLERİN EBEDİ MEKANI: CEHENNEM

Allah'ın rızasına uyan kişi, Allah'tan bir gazaba uğrayan ve barınma yeri cehennem olan kişi gibi midir? Ne kötü barınaktır o. (Al-i İmran Suresi, 162)

Aşağılatıcı ve ebedi bir azap yeridir. (Tevbe Suresi, 63, 68; Maide Suresi, 80; Enam Suresi, 128; Hud Suresi, 107; Nahl Suresi, 29; Enbiya Suresi, 99; Nisa Suresi, 14, 151)
Ateşi çok şiddetli ve kavurucudur. (Mearic Suresi, 15-16; Al-i İmran Suresi, 181; Ahzab Suresi, 64; Hac Suresi, 72; Nur Suresi, 57; Furkan Suresi, 11)
Korkunç bir uğultusu vardır. (Furkan Suresi, 12; Mülk Suresi, 7-8)
Allah'ın yarattığı en kötü barınma yeridir. (Al-i İmran Suresi, 162; Nisa Suresi, 115)
Azap aralıksızdır ve asla hafifletilmez. (Mü'min Suresi, 46-47; Maide Suresi, 37; Yunus Suresi, 52; Beyyine Suresi, 6; Hac Suresi, 22; Al-i İmran Suresi, 88; Fatır Suresi, 36)
Ölerek kurtulma imkanı da yoktur. (İbrahim Suresi, 17)
Yardım edebilecek hiçbir kimse yoktur. (Al-i İmran Suresi, 91)
Kaçış ve kurtuluş yolu yoktur. (Maide Suresi, 37; Kehf Suresi, 53; Beled Suresi, 19-20)

Başındaki bekçiler meleklerdendir. (Mü'min Suresi, 49-50; Zuhruf Suresi, 77; Müddessir Suresi, 26-31)
Yakıtı insanlar ve taşlardır. (Bakara Suresi, 24; Tahrim Suresi, 6; Al-i İmran Suresi, 10; Enbiya Suresi, 98; Hud Suresi, 119; Secde Suresi, 13)
Ateşle dağlanma vardır. (Tevbe Suresi, 35)
Kemikleri çatırdatan inlemeler duyulur. (Enbiya Suresi, 100)
Suçlular bukağılara vurulmuşlardır. (İbrahim Suresi, 49)
Kaynar su ve irinli su içirilir. (Nebe Suresi, 24-25; Gaşiye Suresi, 5; Vakıa Suresi, 54-55; Yunus Suresi, 4; Sad Suresi, 57; İbrahim Suresi, 16-17)
Yiyeceği zakkum ve darı dikenidir. (Duhan Suresi, 43-46; Saffat Su resi, 62-66; Vakıa Suresi, 52-53; Müzzemmil Suresi, 13; Gaşiye Suresi, 6-7)
Cehennemdekiler katranla giydirilmişlerdir. (İbrahim Suresi, 50)

YALNIZCA ALLAH'IN RIZASINI ARAYANLARIN EBEDİ MEKANI: CENNET

Orada diledikleri herşey onlarındır; Katımız'da daha fazlası da var. (Kaf Suresi, 35)

İnsanın zevk aldığı ve isteği herşey ve daha fazlası vardır. (Kaf Suresi, 35; Zuhruf Suresi, 71; Enbiya Suresi, 102)
Muazzam bir mülk vardır. (İnsan Suresi, 20)
Her yanı nimetlerle donatılmıştır. (Saffat Suresi, 43; İnsan Suresi, 20)
Ölüm tadılmaz. (Duhan Suresi, 56)
Ebedi olarak kalınır. (Bakara Suresi, 25)
Yorgunluk veya bıkkınlık duyulmaz. (Fatır Suresi, 35)
Sınırsız mutluluk vardır. (Yasin Suresi, 55)
Tam bir rahatlık vardır. (Vakıa Suresi, 89)
Alabildiğine geniştir. (Hadid Suresi, 21)
Hoşnut bir yaşam vardır. (Hakka Suresi, 21)
Hüzün ve korku yoktur. (Bakara Suresi, 62; Al-i İmran Suresi, 170; Fatır Suresi, 34; Araf Suresi, 35)
Geniş ikram görülür. (Saffat Suresi, 42)
Kusursuz bir şekilde yeni bir yaratılışla yaratılmış, bakire, tertemiz, pürüzsüz tenli, iri gözlü ve bakışları sadece eşlerine çevrimiş huriler vardır. (Bakara Suresi, 25; Saffat Suresi, 49; Zuh-

ruf Suresi, 70; Saffat Suresi, 48; Duhan Suresi, 54; Vakıa Suresi, 22-23, 36-37; Rahman Suresi, 56, 58, 70, 72; Nebe Suresi, 33; Vakıa Suresi, 35)
Yüksek köşkler ve güzel meskenler vardır. (Furkan Suresi, 10, 75; Ankebut Suresi, 58; Saff Suresi, 12)
Rahatsız edici sıcak veya soğuk yoktur. Sürekli gölgelikleri vardır. (İnsan Suresi, 13; Rad Suresi, 35; Mürselat Suresi, 41; Nisa Suresi, 57)
İçinden ırmaklar akar. (Bakara Suresi, 25)
Sütten ve baldan ırmaklar vardır. (Muhammed Suresi, 15)
Yükseklerde kurulmuş döşekler, mücevherlerle işlenmiş tahtlar vardır. (Vakıa Suresi, 15, 34; Gaşiye Suresi, 13; Saffat Suresi, 44)
Dizi dizi yastıklar, serilmiş yaygılar, çarpıcı güzellikte döşekler vardır. (Gaşiye Suresi, 15-16; Rahman Suresi, 76, Vakıa Suresi, 30)
Bitip tükenmeyen, hesapsız bir rızık vardır. (Sad Suresi, 54; Mümin Suresi, 40)
İçindeki nimetler eksilmez. (İnsan Suresi, 13; Vakıa Suresi, 33)
Rahatlıkla erişilen çeşit çeşit meyveler vardır. (Vakıa Suresi, 28, 29, 32; Nebe Suresi, 32; Hakka Suresi, 23; Rahman Suresi, 68; İnsan Suresi, 14)
Tertemiz su kaynakları vardır. (Mutaffifin Suresi, 28; Gaşiye Suresi, 12; Rahman Suresi, 50; İnsan Suresi, 6,18)
Çeşit çeşit incelikler ve güzellikler vardır. (Rahman Suresi, 48)
Atlastan ağır işlemeli yastıklar vardır. (Rahman Suresi, 54)
Tertemiz hizmetçiler vardır. (Tur Suresi, 24)
Saçılmış inci gibi ölümsüz vildanlar vardır. (İnsan Suresi, 19)
İçenlere sarhoşluk vermeyen bembeyaz, katıksız bir şarap var-

dır. (Mutaffifin Suresi, 25,26; İnsan Suresi, 5; Saffat Suresi, 46-47; Vakıa Suresi, 19; Tur Suresi, 23)
İpekten ve ağır işlenmiş atlastan elbiseler, altın, gümüş ve inciden takılar vardır. (İnsan Suresi, 21; Hac Suresi, 23)
Yiyecek ve içecekler altın ve gümüşten tepsi ve testilerle sunulur. (Zuhruf Suresi, 71; İnsan Suresi, 15-16)
İçindeki yiyeceklerin tadları dünyadakilere benzemektedir. (Bakara Suresi, 25)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya

devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabi-

leceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> "*Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*" *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen mey-

dana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> "*Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.*" *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", *Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330*)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7*)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var ol-

maları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)*

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar ta-

rafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz*" demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bili-

miyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim,*

ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir

yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediği-

mizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bu-

gün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" di-

yerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi se-

naryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine

inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü ola-

rak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan meka-

nizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin

bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yarat-

mış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrim-

ci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin,

yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam

anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.*** *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)